

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΕΞΗΣΕΙΣ

(Αι λύσεις δεκατέ μέρη της 5 'Ιουλίου ε.δ.)

Νέος διαγωνισμός των λύσεων αρχεται από σήμερα και λήγει τέλος Σεπτεμβρίου. Τους όρους ίδε εν σελ. 127.

293 Δεξιόγραφος.

Επάνω σε μία πρόβειση το γόνυ σου αν βάλης Κρέοντος θυμά γίνομαι, ποσώς μην αμφιβάλλης

294. Δεξιόγραφος.

Το πρώτον είνε πρόβειση, γράμματα τάλλα τρία Σύζυγος ήμην ανάκτος τινος εν Θεσσαλία.

295. Στοιχειόγραφος.

Ε να γράψης, ο να σούσης και άμείσως θ' άπορήσης. Τάς 'Αθήνας μας θ' άφήσω και 'ετα δένδρα θα πηδήσω.

296. Στοιχειόγραφος.

Το βλον μου'ετούσταμαρος άφένκτος θάτο εύρης. Μ'έν γράμμα δλιγώτερον, 'ε τα όρη αν τα ξεύρης

297. Αένιγμα.

Ότον χονδρόν κι' αν με ίδης Πάντα ψιλόν θα με ειπής.

298. Αένιγμα δημώδες.

Γύρω-γύρω θάλασσα και 'ετη μέση φώς.

299. Μωσαϊκόν.

Η 'Αθηνά ή πάνσοφος και ή ώραία "Ηρα, προσέτι δε και ή Κλωθώ τούτέστι μία μοίρα, ό ποιητής ό "Όμηρος κι' ό μέγας Σαφοκλής προσέφερον τά συστατικά μετα χαράς πολλής δι' ών εύκόλιος φέρεται και τάχιστα εις φώς εκ των γνωστών μας των έπτά αρχαίων εις σοφός.

300. Σταυρός.

Διά των επομένων γραμμάτων σχηματίσων σταυρών άποτελούμενον εκ των ονομάτων δύο νήσων του Αιγαίου : ΕΙΚΚΝΟΟΡΣΣΣΣΦ.

301. Ζήτα.

Νάντικατασταθώσι διά γραμμάτων οι μιν σχηματίζοντες το Ζ σταυροί ούτως ώστε εις μιν την καρφήν να αναγινοσκειται το θ-νομα θρους της Ευρώπης, εις την βάσιν το θνομα του αίτιου του Τρωτικού πολέμου, και εις τον κορμόν, εκ των κάτω προς τα άνω, πόλις νήσου της Τουρκίας· οι δε άστερισκοί ούτως ώστε αι λέξεις αναγινοσκειναι όριζοντίως να σημαίνωσι α') νήσον της 'Ελλάδος· β') δεινήν ασθένειαν· γ') πόλιν της 'Ελλάδος.

302. Κλιμακωτόν.

Νάντικατασταθώσιν οι σταυροί διά γραμμάτων ούτως ώστε να αναγινοσκειται εις μιν το δεξιόν σκέλος βασιλευς της Σπάρτης, εις δε το αριστερόν κωμικός ποιητής· εις την κατωτάτην βαθμίδα θρος της 'Ελλάδος, εις την δευτέραν έπίσημος Συρακούσιος, εις την τρίτην Θεός της μυθολογίας, και εις την άνωτάτην αρχαία πόλις της 'Ιταλίας.

303-308. Κεχυρμμένα ογδύματα γυναικῶν.

1-3. Ό αγαπών να κακολογή είνε άνθρωπος πρόστιχος και μέτριος τόν νουν, αναγκάζει δ' αυτόν να κακολογή ή άφύια του· επειδή αισθάνεται την άνικανότητά του, προσπαθεί ν' αναπληρώση τάς έλλειπούσας αὐτῷ άρετάς άμφισβητών τάς των άλλων.

306-310. Μαγικόν γράμμα.

Τη ανταλλαγή ενός γράμματος 'εκάστης των επομένων λέξεων μεθ' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού, σχηματίσων άλλας τόσας λέξεις :

311-314. Επανόρθωσις λέξεων.

Μεταθέτων καταλλήλιος τά κάτωθι γράμματα σχηματίσων τά ονόματα τεσσάρων πτηνών. 1, 'Ανκλεπε· 3, Σόγεπκαρ. 3, Πόκλατος. 4, Ξυρτό.

315. Αιπλή άκροστιχίς.

Τά αρχικά γράμματα των ζητούμενων λέξεων άποτελοῦσι το θνομα θεού των αρχαίων 'Ελλήνων, τά δε τρίτα, άλλ' άντιστρόφως ταῦτα αναγινοσκόμενα, το θνομα διασχήμου ιστοριογράφου. 1, Όρος της Ευρώπης. 2, Μέρος του πλοίου. 3, Περιφημος μουσικός κατά την μυθολογίαν. 4, Άτυχής Ιερέυς των Τρώων. 5, Περιφημος βοτανικός. 6, Σχολεῖον μουσικής. 7, Νήσος του Αιγαίου.

316. Έλλειποσύμφωνον.

Ει-ου-ειω-ειοι-α-σα-αι-α-α-α, Α-ωω-εει-αα-η-αη-ια.

317. Γρίφος.

Είπα είπα είπα ΠΑΝ Ες τείνει έργα

ΛΥΣΕΙΣ

των πνευματικών άσκήσεων της 30 'Απριλίου ε.δ.

189- Πυράρα (πύρ, άγρα).—190. Θίρα, Πήρα. 191. Ό ποταμός.—192. Θά το φθίρα εις 15 ώρα.—193 "Ο σύ μισείς έτέρω μη ποιήσαις ('Αναγινοσκόμεν όριζοντίως έξ άριστερών προς τά δεξιά πρώτον τά γράμματα της πρώτης, τρίτης και πέμπτης στήλης και έπειτα της δευτέρας τετάρτης και έκτης).—194-198. 1, Παρίσιαι. 2, Μασσαλία. 3, Θήβαι.—197-198. Α', Κήρος, κήρος, πάρος, φόρος, φόδος, Φάιθος. Β', Βήλος, Μήλος, Αήλος, δόλος, πόλις, πόρος, Πόρος.—199-202 Τη προσθήκη των γραμμάτων κ και ρ, σχηματίζονται αι λέξεις: κρόνος, Κύρος, Κροΐσος, Κύρνος.—203. Κρέισον φθόνος οίκτιρμού (Κακοφωνία, ρυπαίνο, ειλκρινής, ίδιος, σαθρός, σάλος, ώριμος, νίκη, φεύγω, θάρρος, οικίσκος, νοήμων, οικονομία, σώφρων, όμιλώ, Ικανός, κοκός, τέλος, ισθός, ρώμη, μέλας, όστύον, ύγρασία).—204. ΚΟΔΡΟΣ (Κηρισός, Ουράλης, Αάλης, Ροδανός, Όδαρός, Σκάλης).—205. ΛΕΩΝ (1, αύλιά, 2, Κικέρων. 3, ΚΩ. 4, οιΝοι). 206. Μετα τον Θεόν ή πατρίς.—207. Ουδέποτε συγκατοῦσιν ή πλήεις και ή έργασία

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ 'Εσωτερικού δραχ. 15.—'Εξωτερικού φρ. χρ. 7 ΑΙ συνδρομαί αρχονται την 1ην εκάστου μηνός και είνε προπληρωτέαι δι' εν έτος. ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ 'Εν 'Ελλάδι λεπ. 10.—'Εν τῷ 'Εξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ: εν 'Αθήναις Πλατεία Όμονοίας, αριθ. 10 της οδου Δωρου. 'Ετος 16ον.—'Αριθ. 17

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ

[Συνέχεια 'Ιδε σελίδα 124]

ΙΕ'

Η δεσποινίς Μορδάς, ύπακούουσα εις ένστικτον πολυ φυσικόν, ειχεν αφήση να εξαλειφθῃ εκ της μνήμης της το γεγονός, το όποτον ειχε προηγηθῃ της αναχωρήσεως του Ρολάνδου. Την στιγμήν εκείνην, το όμολόγει, ειχε δυσαρεστηθῃ κατ' αὐτοῦ· άλλα προς τί να το συλλογίζεται άκμῃ; αυτό δέν θα ήτο πολυ πλέον δυσάρεστον; 'Εν τούτοις ειχε καὶ αὐτό τήν ωφέλειάν του και εχρηάμισεν εις την Εὐταχίαν δια να εξαγάγη εν πρακτικόν συμπέρασμα περι της ανάγκης του να σπουδάξη τους χαρακτήρας των ανθρώπων, μετα των οποίων ανεστρέφετο καθημερινώς. Με την θερμην και ισχυράν αὐτῆς φύσιν, την κλίνουσαν προς τον εγωισμόν, δέν έδλεπεν εν τη άναμορφωτικῇ αὐτῆς τάσει, παρά μόνον κακά. 'Αλλ' ειχε και αὐτή τά ιδικά της, τά όποια έπρεπε να διορθώση. Την ειχον διαφείρη δλίγον τά εγγώμια και οι έπαινοι, τους όποιους ήκουε καθημερινώς ύφ' όλων δια την καλήν της οικίας διεύθυνσιν, και μάλιστα οι έπαινοι του πατρός της. 'Ηδη προς αὐτήν ή κυρία Μορδάς ήρχισε να αισθάνεται μιαν άμυδράν, μιαν άόριστον ζηλοτυπίαν. Η ριγηλή κρέολη διήλθε τον χειμώνα εκείνον εν φυσικῇ τινι νάρκη· άλλ' ό έγκέφαλός της ειργάζετο και ένδομύχως ύπέφερε πολυ βλέπουσα εαυτήν έντελώς εκμηδενισθείσαν. 'Η άπουσία του υιοῦ της, περι της οποίας παρετήρησεν ότι δέν την ειχαν συμβουλευθῃ είμη δια τον τύπον, συνεπλήρωσε την έντός αὐτῆς γινομένην επανάστασιν και την μετεμόρφωσεν έξ ολοκλήρου. Την κατέλαθεν ή μανία της δραστηριότητος. 'Αφού άνέγνωσε πολλά συγγράμματα οικιακής οικονομίας διαφόρων συγγραφέων, έσκεφθη να τα εφαρμόση εις την οικίαν της, δίδουσα διαταγας δεξιζα και άριστερα, χωρίς αὐτή να εχη την ελαχίστην ιδέαν περι του χρόνου, τον όποτον απήτει ή έκτέλεσις των διαταγών. Οι μαῦροι επήγαν να τρελαθοῦν. Μίαν ήμέραν ή Λίνα ετόλμησε να διαμαρτυρηθῃ. 'Αν και ήτο πολυ διατεθειμένη να κάμη ό,τι ήθελεν ή κυρία της, τη ειπεν όμως ότι ήτο έντελώς άδύνατον να γίνη σήμεραν μπουγάδα εις την Μανώλιαν, άφ' ου τίποτε δέν ήτο έτοιμον προς τοῦτο. «Νά σας πῶ, κυρία μου, επρόσθεσεν εις το τέλος. Δέν πρέπει να ανακατόνεσθε εις τόσα πράγματα. Θα έκάμνετε καλύτερα να επάνατε πάλι την πολυθρόνα σας με κανένα έμμορφο βιβλίον ή με κανένα έμμορφο έργόχειρο και ναρίνατε το σπῆτι εις την κωκωνίσαν Εὐταχίαν που το διεϋθύνει τόσο καλά. Πρέπει να της έστειλεν από τον ούρανο το μυαλό της

Του βίζει ή ίδια δλίγην από εκείνην την σκόνην » (Σελ. 131, στ. α')

ή κυρία που πέθανε, γιατί όλα τα κάνει σαν κ' εκείνη... — Είσαι άνόνη, απήνησεν ή κυρία Μορδάς. Φύγε απ' έδώ. «Θέλω να μείνω μόνη.» 'Αμα ή μαύρη έξήλθεν, ή δυστυχής Κοραλία ήρχισε να κλαίη. Τη ήτο πραγματικώς πολυ λυπηρόν να βλέπη ότι την εκρινον τόσον άνίκανον να διοική το έσωτερικόν του οικου, το έσωτερικόν εκείνο το όποτον πρέπει να είνε βασιλείον δια την γυναίκα — υπό τον όρον όμως να μη εχη άλλο σκῆ-

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΟΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΗΜΙΣΒΙΑΣ ΜΟΝΟΝ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",

'Εκάστος τόμος εκτός του μυθιοτορήματός του και της άλλης ποικίλης ύλης έχει και 100-130 εικόνες.

'Εκτακτος όλος εύκαιρία παρέχεται από σήμεραν εις τους γονείς τους επιθυμούντας την δια της αναγνωσεως ήθικων βιβλιων μόρφωσιν των τέκνων των.

Η Διεύθυνσις της Διαπλάσεως των Παιδων σχηματίσασα πλήρεις σειρας των μέχρι τουδς εκδοθέντων 23 τόμων του περιοδικου τούτου, απεφάσισε να προσφέρη εις το Καινόν τους πλεονάζοντας τόμους εις τιμήν καταπληκτικώς εύθυνήν, εις το τρίτον σχεδόν της αξίας αυτών, ήτοι προς δραχμήν 1 τον τόμον, αντί της συνήθους αυτών τιμής των δραχμών 2,50.

Οι πλεονάζοντες και παρεχόμενοι εις τόσον μικράν τιμήν τόμοι είνε ό πρώτος και

ό τέταρτος μέχρι του είκοστού τρίτου, ήτοι πάντες οι εκδοθέντες μέχρι τουδς τόμοι της Διαπλάσεως, εκτός του δευτέρου και του τρίτου, εν όλω δηλαδή 21 τόμοι, πωλούμενοι και χωριστά έκαστος.

Και έξ άλλων μιν τόμων είνε όλίγα τά πλεονάζοντα και εις την τιμήν της μιάς δραχμής προσφερόμενα αντίτυπα, έξ άλλων δε περισσότερα. 'Επομένως οι επιθυμούντες να αποκτήσωσιν όλην την σειράν των 21 τόμων πρέπει να σπεύσωσιν εκ των πρώτων, διότι εκ της προθυμίας μεθ' ής ήγοράζοντο μέχρι τουδς οι τόμοι της Διαπλάσεως εις την τιμήν των δραχμών 2,50 βέβαιον είνε ότι εντός δλιγίστου χρονικού

διαστήματος θα εξαντληθώσι πάντες οι παρεχόμενοι εις την ήλαττωμένην αὐτήν τιμήν της 1 δραχμής, μεθ' ή αι δλίγα φυλαττωμεναι εν τη αποθήκη πλήρεις σειραι των 23 τόμων θα πωλῶνται και πάλιν εις την αρχικὴν των τιμήν, προς δραχμάς 2,50 ό τόμος.

Οι εν ταῖς επαρχίαις πρέπει να πέμψωσιν κατ' ευθείαν προς το Γραφεῖον μας, δι' έκαστον ζητούμενον τόμον δραχ. 1,10, διὰ 10 λεπτά άπακτούνται δια ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου. Οι δε εν τῷ εξωτερικῷ πέμπουσιν εις χρυσόν το αντίμισμα (φράγκον χρυσού εν δι' έκαστον τόμον), δι' προσθέτουσι δε ταχυδρομικά τέλη.

φράγκων, εκ του 'Εξωτερικού, είνε δεκατά και εις γραμματόσημα. Οι άλλαστοντες κατοικίαν συνδρομητα παρακαλοῦνται να γνωστοποιώσιν ήμιν έγκλίρωσ την νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες την παλαιάν των διεύθυνσιν και 25 λεπτόν γραμματόσημον δια την δαπάνην της έκτυπώσεως της νέας ταινίας.

Παράκονα περι μη λήψεως φύλλον γινόμενα μετά παρίλευσιν δεκαπενθήμερου το πολυ από της έκδοσεως των είνεν άπαράδεκτα.

πτρον παρά την κλειδα των έρμαρίων...

Τὸ αἰσθημα τοῦτο το εἶχε δοκιμάσει ἀμυδρῶς ἄλλοτε, ὅταν ἐβλέπε καταγινομένης εἰς τὰ τοῦ οἴκου τὴν δεσποινίδα Θερεσίαν ἢ τὴν κυρίαν Μπρεβάλ· ἀλλὰ τὸ ἐδοκίμαζε τώρα πολὺ ζωηρότερον βλέπουσα πόσον κύρος ἀπέκτα ὄλονεν ἡ θυγάτηρ τῆς, ἀκολουθοῦσα τὴν ἰδίαν ὁδόν. Τὴν δὲ ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν ἡ γηραιά μαύρη, χωρὶς νὰ το ἐννοῇ, τῇ ἔδωκε τὸ τόσῳ σκληρὸν μάθημα, ἡ λύπη τῆς ἔφθασε μέχρι παραξυσμοῦ καὶ ἐξεδηλώθη διὰ λυγμῶν.

Εἰς τὰ παράπλευρον δωμάτιον ἐλάμβανε χώραν ἐπίσης σκηὴν δακρύων. Τὰ ἔχυνεν ἡ Λίνα ἐνώπιον τῆς Εὐτυχίας, παραπονομένη διὰ τὸν τρόπον, μετὰ τὸν ὅποιον ἡ κυρία Μορδάς τὴν εἶχεν ἀποπέμψη διότι τῇ εἶχε παραστήσει μόνον ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ γίνῃ μπουγάδα εἰς τὴν Μανωλία, ἀφ' οὗ δὲν ὑπῆρχον τὰ ἀπαιτούμενα.

«Πρέπει νὰ πάγω νὰ θρῶ τὴν μαμμὰ καὶ νὰ τὴν κάμω νὰλλάξῃ γνώμην εἶπεν ἡ Εὐτυχία, κινῶσα τὴν κεφαλὴν ἀποφασιστικῶς. Καὶ μετέβη τῶντι εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητρός τῆς.

Πόσον μελαγχολικὴ εἶνε σήμερον ἡ μαμμὰ, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Εὐτυχία, ἀπὸ τῆς θύρας ἀκόμη παρατηρήσασα τὴν στάσιν καὶ τὴν ἔκφρασιν τῆς κυρίας Μορδάς.

Ἡ νεανὶς ἐδίσταζεν ἀκόμη ἂν ἔπρεπε νὰ εἰσέλθῃ ἢ νὰποχωρήσῃ, ὅτε ἡ μήτηρ τῆς ἀνήγγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν εἶδε :

«Τί θέλεις ; ἠρώτησε με ὕφος ἐκφράζον δυσἀρέσκειαν.

«Ἐρχόμουν νὰ σας πῶ ὅτι ἡ Λίνα εἶνε πολὺ λυπημένη διότι σας δυσηρέστησεν» ἀπήντησεν ἡ Πριγκίπισσα Ροζάλβα, κρίνουσα ὅτι ἡ στιγμή δὲν ἦτο κατάλληλος νὰ κάμῃ λόγον εἰς τὴν μητέρα τῆς διὰ τὸ φλέγον ζήτημα τῆς μπουγάδας. Ἡ καλή τῆς καρδιά τῆς ὑπηγόρευσε τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν, ἦτο δὲ βεβαία ὅτι ἡ μαύρη δὲν θὰ τὴν διέψευδε.

«Ναί, ἡ Λίνα μ' ἐλύπησε πολὺ» ὑπέλαθεν ἡ κυρία Μορδάς. «ἀλλὰ δὲν εἶνε ἡ μόνη» ὅλοι ἐδῶ μέσα με κάμουν δυστυχῆ.

«ὦ, μαμμὰ ! καλὴ τί λέγετε! ἀνέκραξεν ἡ Εὐτυχία, ριπτομένη εἰς τὸν λαιμὸν τῆς μητρός τῆς καὶ καταφιλοῦσα αὐτήν. Ἀληθινὰ λοιπὸν πιστεύετε ὅτι ὁ μπαμπᾶς καὶ ἐγὼ εἶνε δυνατόν ποτὲ νὰ θέλωμεν νὰ σας προξενήσωμεν τὴν παραμικρὰν λύπην ;

«Δὲν το κάμνετε βεβαία ἐπίτηδες» ἀλλ' εἶνε σκληρὸν νὰ συλλογίζωμαι ὅτι οἱ ὑπηρέται σχολιάζουν καὶ, τὸ χειρότερον, παραμελοῦν τὰς διαταγὰς μου, διὰ νὰ ἐκτελοῦν μόνον τὰς διαταγὰς τὰς ὁποίας τοῖς δίδεις σύ. Ὁ πατέρας σου

εὐρίσκει ἔξοχον ὅ,τι κάμνετε σύ, καὶ εἰς ἐμὲ δὲν δίδει καμμίαν προσοχήν, δὲν ἔχει καμμίαν ἐμπιστοσύνην.»

Ἡ Εὐτυχία δὲν ἤξευρε τί νὰποκριθῇ, ὅταν τὴν ἐξήγαγεν ἐκ τῆς ἀμνηχανίας τῆς ὁ κωδωνίσκος τῆς ἐξωθύρας, ἀγγέλων ἐπίσκεψιν.

— Ἰδέ, παιδί μου, ἀπὸ τὸ παράθυρο, ποῖός εἶνε.

— Μαμμὰ, εἶνε ἡ κυρία Μπρεβάλ.

— Πήγαινε κάτω νὰ τὴν δεχθῆς καὶ ἔρχομαι κ' ἐγὼ ἀμέσως.»

Ἡ κυρία Μπρεβάλ ἦτο μόνη, πρᾶγμα τὸ ὅποιον σπανίως συνέβαινε· σπανιώτερον ἀκόμη ἡ Εὐτυχία εὐρίσκει τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὀμιλήσῃ καθ' ἰδίαν μετ' αὐτῆς, ὥστε ἀπὸ τὰς πρώτας λέξεις τῆς ἐζήτησε συμβουλὴν ἐπὶ τῶν νέων δυσχερειῶν αἱ ὁποῖαι ἀνεφύοντο.

«Ἀγαπητὸν μου κοράσιον — εἶπεν ἡ παλαιὰ φίλη τῆς δεσποινίδος Θερεσίας, — πρέπει ἄνευ διαταγῆς νὰ ὑποχωρήσῃς πρὸ τῆς μητρός σου. Ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ ἐπανακτήσῃ τὰ δικαιώματά τῆς πρέπει νὰ τῇ ἔγινε πολὺ ἰσχυρά, ἀφ' οὗ δι' αὐτῆς ἀπέκτισε μίαν δραστηριότητα, τῆς ὁποίας τὴν ἐνομιζάμεν ἀνεπίδεκτον.

— Ἀτυχὴς δραστηριότης! ἐψιθύρισε ἡ Εὐτυχία.

— Σοῦ φαίνεται, ὑπέλαβε μειδιῶσα ἡ κυρία Μπρεβάλ, διότι σὲ στενοχωρεῖ· ἀλλὰ δὲν εἶνε αὕτη καθ' ἑαυτὴν εἶνε καλὴ, ὅπως πᾶσα ἐξέγερσις τῆς ἠθικῆς ἐνεργείας. Εἰς σὲ ἀπόκειται νὰ ἐπωφεληθῆς τῆς δραστηριότητος αὐτῆς, νὰ τὴν διευθύνῃς εἰ δυνατόν, διότι αἱ περιστάσεις εἶνε τοιαῦται ὥστε ἐξάπαντος πρέπει νὰ κρύπτῃς τὴν ὑπεροχὴν σου. Συλλογίσου πόσον εἶνε δυσἀρεστον διὰ μίαν μητέρα νὰ ἔχῃ νὰ καίῃ δευτερεύον πρόσωπον ἀέναντι τῆς θυγατρὸς τῆς ! Τὴν κυρίαν Μορδάς τὴν μετεχειρίσθησαν ἕως τώρα σὰν παιδί χαϊδεύμενον καὶ αὐτὸ ὑπῆρξεν ἡ δυστυχία τῆς ζωῆς τῆς.

«Ἀφ' οὗ λοιπὸν, ἀγαπητὴ μου Εὐτυχία, ζητῆς τὴν συμβουλὴν μου, θὰ σοι ἐπαναλάβω, ὅ,τι ἔλεγα συχνὰ καὶ εἰς τὴν θείαν σου, δὲν ἀρκεῖ διὰ μίαν γυναῖκα ἀληθῶς ἀφωσιωμένην, νὰ θυσιασθῇ τὴν περιουσίαν τῆς, τὰς ὀρέξεις τῆς καὶ τὴν ὑγείαν τῆς χάριν ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἀγαπᾷ» πρέπει, δοθείσης περιστάσεως, νὰ εἶνε ἰκανὴ νὰ θυσιασθῇ αὐτὴ ἡ ἴδια, νὰποβάλλῃ πᾶσαν φιλαυτίαν, πάντα ἐγωισμόν. Κατ' ἐμὲ, δὲν πρέπει τοῦ λοιποῦ νὰ δίδῃς σὺ διαταγὰς. Νὰ εἶσαι βεβαία ὅτι ἡ μήτηρ σου δὲν παραδέχεται ὅ,τι ἡ πρῶτην, ἀλλὰ τὴν διαταγὴν τῆς ἐκτελέσῃς αὐτὴ πρέπει νὰ τὴν δίδῃ.

Νομίζω ἄλλως τε ὅτι αὐτὸ ἔχει συμφωνηθῆ μεταξὺ σας.

— Εἶνε ἀληθές, κυρία· ἀπεκρίθη ἡ Εὐτυχία. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν ἡ μαμμὰ, εἰς μίαν στιγμὴν κοπῶ-

σεως, μοῦ εἶπε «Κάμε σὺ ὅ,τι θέλῃς.» Ἐκτοτε ἐνόμισα ὅτι εἰμπορῶ νὰ κάμω ὅ,τι θέλω. Ἄν ἡ μαμμὰ δὲν ἐλυπεῖτο δι' αὐτὸ, ἐγὼ δὲν θὰ δυσηρεστούμην διόλου, διότι εἰς διάστημα ὀλίγων μηνῶν κατῶρθωσα νὰ ἐφελκύσω τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν μαύρων καὶ νὰ ἔχω ἐπ' αὐτῶν τὴν ἰδίαν ἐπιρροὴν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἡ θεία Θερεσία. . .

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠνοιξεν ἡ θύρα τῆς αἰθούσης καὶ εἰσῆλθεν ἡ κ. Μορδάς.

«Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἔσπεραν, ἡ Εὐτυχία εἶπε πρὸς τὴν μητέρα τῆς :

«Μαμμὰ, τί λέτε, ἡ Κατίνα δὲν εἶνε καλὴ πλύστρα ; Ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ πέθανε ἡ καίμενη ἡ Βασιλική, σὰς τὴν ἐπρότειναν πολλὰς φορές ὡς ἀντικαταστάτρια. Εἶνε πολὺ ἐνοχλητικὸν νὰ διδάσῃ κανεὶς εἰς νέον πρόσωπον τὰ συστήματα τοῦ σπιτιοῦ.» Ἄν ἡμπορούσαμεν νὰ κάμωμεν ἐδῶ τὴν πλύσιν θὰ ἦτο πολὺ εὐκολώτερον.

— Καὶ δὲν εἶνε δυνατόν αὐτό, ἀγαπητὴ μου ;

Τότε ἡ πριγκίπισσα Ροζάλβα κατέδειξεν εἰς τὴν κυρίαν Μορδάς ὅ,τι ἡ ἐπαυλις δὲν εἶχε τίποτε ἐκ τῶν χρησίμων εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτὴν πραγμάτων. Συζητήσασα δὲ τὸ θέμα παρεδέχθησαν καὶ αἱ δύο ὅτι ἐπαρουσίαζε πολλὰς δυσκαλίας ἢ μετακλήσεις πολλῶν συγχρόνως γυναικῶν, καὶ ὅτι τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ ἔχουν νὰ κάμουν μετ' ἐν μόνον πρόσωπον. Οὕτω ἐκ συμφώνου τὴν ἐπομένην προσεκήληθ ἡ Κατίνα.

Οὕτω χωρὶς βιαιῆς σκηναίς, ἐγκατελείφθη τὸ σχέδιον τῆς μπουγάδας διὰ τοῦ αὐτοῦ ἡμέρου τρόπου ἡ Εὐτυχία κατεπολέμησε καὶ ἄλλας θεωρίας τῆς κρεόλης· ἀλλὰ τῇ ἔκαμε τὴν χάριν νὰ ἀγνώσῃ καὶ αὐτὴ τὸ περιήμιον ἐγχειρίδιον τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας. Ἐξ αὐτοῦ ἠρῶσθη πολλὰ διδάγματα, τὰ ὁποῖα ἡ πεῖρά τῆς τῇ ἐπέτρεψε νὰ ἐφαρμόσῃ· τοῦτο δὲ ἦτο θρίαμβος διὰ τὴν κυρίαν Μορδάς. Ἐκτὸς τούτου, ἐπειδὴ ἡ τελευταία αὐτῆς ἦτο φύσει ἐπιδεξία, ὅταν ἐπεχειρεῖ τι μετὰ ζήλου, τὸ ἐπετύγγα.

Διάφοροι λοιπὸν συνταγαὶ γλυκυμάτων, καλῶς ἐκτελεσθεῖσαι, ἐπροκάλεσαν τὴν ἐπιδοκιμασίαν τοῦ συζύγου τῆς ὁποίας ἡγάπα — ὅπως δὲ ὅλοι οἱ ἄνδρες, — τὰ γλυκύσματα.

Οὕτω τὰ τῆς οἰκίας, τὴν ὁποίαν διηθῶνον ἀπὸ κοινοῦ ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς Μορδάς, ἐβάδιζον καλῶς. Ἡ Εὐτυχία κατέβαλεν ἔκτακτον φροντίδα διὰ νὰ μὴ ἀποδείξῃ ποτὲ εἰς τὴν μητέρα τῆς πόσον ἐκοπίαζε διὰ τὴν συμβιβάζῃ τὰ πράγματα καὶ νὰ φαίνεται πάντοτε ὅτι διοικεῖ κατὰ τὰς ἰδέας καὶ τὰς ἐμπνεύσεις ἐκείνης. Ἡ κυρία Μορδάς ἦτο κατευχαριστημένη. Μίαν ἡμέραν εἶπε πρὸς τὴν Εὐτυχίαν : «Εἶμαι βεβαία ὅτι ἡ μικρά μου πριγκίπισσα Ροζάλβα εὐχα-

ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΗ

ριστεῖται πολὺ που δέν με βλέπει πλέον νὰ παίξω πρόσωπον βασιλίσσης ἐκπτώτου.»

Τὴν ἀστειότητα ταύτην συνώδευσε γλυκὸ μειδίαμα καὶ βλέμμα λάμπον ἐξ εὐχαριστήσεως. Ἡ Εὐτυχία, ἐνθουμηθεῖσα τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα τὴν εἶδε νὰ χύνῃ μετὰ τὴν πικρίαν, ἀντημεῖφθη δι' ὅλας τὰς θυσίας, τὰς ὁποίας κατέβαλε διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν φαιδρὰν ταύτην ἀρμονίαν ὄλων τῶν καρδιῶν, τὴν ὁποίαν ἡ ζηλοτυπία τῆς κυρίας Μορδάς ἐκινδύνευσε νὰ καταστρέψῃ διὰ παντός.

Ἐἶχον παρελθῆ δύο ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς δεσποινίδος Θερεσίας, τὸ δὲ ἔργον, τὸ ὁποῖον εἶχε σχεδιάσῃ ζῶσα, ἀπέδωκεν ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα δὲν ἐτόλμα νὰ ἐλπίσῃ. Πλήρης τάξις ἐπικρατεῖ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς αὐτῆς ὅμως δὲν προέρχεται πλέον ἐκ τῆς θελήσεως ἐνὸς μόνου ἀνθρώπου, ἀλλ' ἐκ τῆς κοινῆς συνδρομῆς καὶ συμπράξεως ὄλων, κυρίων καὶ ὑπηρετῶν. Οἱ κύριοι δὲν ἔχουν ἰδέαν τῆς λογικῆς, μετὰ τῆς ὁποίας κρίνονται ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν των.

Οἱ τῆς Μανωλίας, συνειθισμένοι εἰς τὸν κρεολικὸν βίον, δὲν ἐπέκρινον μετ' ὄσης αὐστηρότητος θὰ το ἔκαμον λευκοὶ συνάδελφοί των, τὴν ἀφροντίαν τῆς κυρίας Μορδάς· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἐξεπλάγησαν τώρα ἀπὸ τὴν μεταβολήν, ἡ ὁποία συνετελέσθη ἐν αὐτῇ, προπάντων διότι ἡ Εὐτυχία δὲν ἄφινε νὰ παρέλθῃ εὐκαιρία χωρὶς νὰ τοὺς τὴν ὑποδεικνύη. Ἐν μέσον καὶ τοῦτο διὰ νὰ ἐπιβάλλῃ τὸ κύρος τῆς μητρός τῆς.

Μίαν ἡμέραν πρὸς τὴν Λίνα, ἡ ὁποία πολὺ ἐξεπλάγη διότι ἡ κυρία τῆς, μολονότι τὴν προτεραιάν ἦτο ἀσθενῆς, ἠγέρθη ἐνωρίς, ἡ Εὐτυχία εἶπεν :

«Ἡ μαμμὰ ὑπεσχέθη εἰς τὴν κόρην τῆς Βασιλικῆς νὰ ὑπάγῃ νὰ ἰδῇ τὸ παιδί τῆς, ποῦ τοῦ πονοῦν τὰ μάτια. Εὐθεῖς ὅτι κάθε πρωτὴ πηγαίνει καὶ τοῦ βάζει ἡ ἴδια ὀλίγην ἀπὸ ἐκείνην τὴν σκόνην, ποῦ μ' ἐγιάτρευσε κ' ἐμένα, ὅταν ὑπέφερα ἀπὸ τὰ μάτια, καὶ τώρα ὁ μικρὸς εἶνε πολὺ καλλίτερος.

— Κ' ἐγὼ ξέρω νὰ φουσῶ μέσα ἔςτὰ μάτια αὐτῆ τῆ σκόνην, ἀπήντησεν ἡ Λίνα· γιὰτὶ ἡ κυρία δὲν κάθηται νὰ κοιμηθῇ ; Ἐγὼ πηγαίω, ἂν θέλῃ.

— Ἀλλὰ σὺ ἔχεις δουλειὰ ἐδῶ.

— Τὴν κάνει ἡ Ἀριάδνη.

— Ναί, ἀλλὰ τότε δὲν θὰ κάμῃ τὴν δικὴ τῆς, παρετήρησεν ἡ Εὐτυχία. Καὶ ἡ μαμμὰ, ἡ ὁποία ξεύρει τί δουλειὰ κάμνει καθένας ἐδῶ μέσα, δὲν θέλει νὰ φέρῃ ἀνωμαλίαν. Γι' αὐτὸ λοιπὸν πηγαίνει μόνη τῆς ἔςτὰ παιδί. Αὕτη λέγεται τάξις, ἀγαπητὴ μου Λίνα. Πρέπει νὰ ξεῦρης νὰ τὴν ἀκολουθῆς πάντοτε καὶ νὰ συμβουλευθῆς καὶ τοὺς ἄλλους ὑπηρέτας νὰ κάμουν τὸ ἴδιο.

[Ἔπειτα συνέχισα]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ ἀδελφὸς ἐπῆρε μίαν ἡμέραν τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ τῇ εἶπε :

— Ἀφ' ὅτου ἀπέθανεν ἡ μητέρα μας δὲν εἶδαμε καλὴ ἡμέρα ἢ μητριά μας μᾶς κτυπᾷ κάθε ἡμέραν καὶ ὅταν πλησιάζωμεν εἰς αὐτὴν μας διώχνει με κλωτσιάς. Μόνη τροφὴ ποῦ μας δίδει εἶνε ξηρὰ κομμάτια ψωμί. Τὸ σκυλάκι κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι εἶνε πλεῖον εὐτυχισμένο ἀπὸ μᾶς, γιὰτὶ τοῦ δίδει κάπου κάπου καὶ κανένα κομμάτι κρέας. Ἄχ ! νὰ τα εἴξουρε αὐτὰ ἡ καλὴ μας μητέρα ! Ἐλα γρήγορα, νὰ φύγωμε μαζί.

Ἔβουγον.

Καὶ καθ' ἄρχας ἤρχισαν νὰ τρέχουν πρὸς ταχέως· ἐφοβοῦντο τόσο πολὺ μήπως τοὺς συλλάβουν. Συχνὰ ἔστρεφον τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ βεβαιωθοῦν μήπως τοὺς καταδιώκει κανεὶς, μήπως ἡ μητριά ἔστειλε νὰ τοὺς κυνηγήσῃ διὰ νὰ τοὺς βασανίσῃ καὶ πάλιν.

Ἄλλ' ἡ μητριά ἦτις ἦτο κακὴ νεραίδα, εἶδε τὰ παιδιά ν' ἀναχωροῦν καὶ κάθε ἄλλο εἶχεν εἰς τὸν νοῦν τῆς παρὰ νὰ τα προσκαλέσῃ ὀπίσω· τὰ ἐμίσει πολὺ.

— Πηγαίνετε ! εἶπε· πηγαίνετε ! Ἔτσι θὰ σας ξεφορτωθῶ μιά γιὰ πάντα· διότι θὰ μαγεύσω τὸ δάσος καὶ θ' ἀποθάνετε.

Ὅτε ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ εἶδον ὅτι ἦσαν πράγματι ἐλεύθεροι, ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλήλους με ἀνάπην, ἐπήδησαν ἀπὸ χαρὰν καὶ ἤρχισαν νὰ κυνηγοῦν πεταλούδας καὶ μελίτσας.

Ὁ δροσερὸς ἀήρ, ὁ ἀήρ τῆς ἐξοχῆς ἐγένετο ζωηρότητα εἰς τὰ δύο παιδιά. Ἔτρεχον δὲ παιδρὰ καὶ γελῶντα. Συνέλεγον ἄνθη, τὰ ὁποῖα εἰς τὴν ὀρμὴν τῆς εὐθυμίας των ἐηλεσμόνουν εἰς μίαν ἄκραν καὶ ἔπειτα συνέλεγον ἄλλα.

Καὶ ἦσαν εὐχαριστημένα καὶ ἐσυλλογίζοντο ὅτι ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ἀπέθανεν ἡ μητέρα των οὐδέποτε ἦσαν τόσο εὐτυχῆ.

Ἐν τούτοις ὁ ἥλιος ἔγινεν ὀλιγώτερον φλογερός. Ἡ σκιά τῆς ἐσπέρας ἤρχισεν νὰ σκορπίζεται εἰς τὴν γῆν ἀφ' οὗ ἐξηφανίσθησαν εἰς τὸν ὀρίζοντα καὶ αἱ τελευταῖαι ἀκτίνες, τὸ πᾶν ἔγινε μελαγχολικὸν περίξ αὐτῶν.

Ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι πέπλος στακτοχρῶς ἐξηπλώθη ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν, πέπλος γινόμενος πυκνότερος ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμῆς.

Μεγάλῃ μαύρῃ γραμμῇ ἐξετεινέτο πρὸ αὐτῶν ἦτο τὸ δάσος· τὸ μυστηριώδες δάσος μετὰ τὰ μεγάλα του δένδρα, τοὺς ἀορίστους ψιθύρους του, τὸ δάσος εἰς τὸ ὅποιον οὐδέποτε εἰσῆλθον μέχρι τοῦδε. Ἐδίστασαν νὰ εἰσέλθουν ἐφοβοῦντο . . .

Τώρα ὅτε ὁ θόρυβος τῆς ἡμέρας παρήλθε ἤκουον εὐκρινῶς τὸν ἐλάχιστον τριγμὸν τῶν κλάδων, τὸ ἐλαφρότερον πτερυγισμὰ ἤκουον τὰ φύλλα νὰ ψιρίζουν ἀναμεταξύ των γλωσσῶν τῶν ὁποῖαν δὲν ἐνόουν.

Αὐτὰ δὲ ὅλα τὰ ὁποῖα ἔτερπον τὰ παιδιά τὴν ἡμέραν, τὴν ὥραν ἐκείνην τῆς νυκτὸς ἐνέπνεον εἰς αὐτὰ ῥίγος. Συνεσφίγγοντο τὸ ἐν πλησίον τοῦ ἄλλου καὶ μεγάλῃ δάκρυα τρόμου ἔτρεχον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς των.

Ἐβάδιζον ὄλονεν. Τὸ μονότονον χοῦ, χοῦ τοῦ νυκτερινοῦ αἰγλητοῦ, τὸν ὁποῖον τοῖς εἶχον παραστήσει ὡς δυσωίων πτηνόν, ἦτο τὸ μόνον κελάδημα τὸ ὅποιον ἀντήχει ὑπὸ τὸν μαῦρον ἐκείνον θόλον, ὑπὸ τὸν ὅποιον ἐπροχώρουν με βῆμα κατεσπευσμένον.

Ὁ φόβος μόνον ἐτάχυνε τὸ βῆμά των· οὐδὲν πῶς διεκρίνετο πουθενά· κῶνος πίτυος πεσῶν βαρῆς εἰς τὸ ἔδαφος, ἔκαμε τὰ παιδιά νὰ ἐκβάλωσι κραυγὴν τρόμου.

Ἐφ' ὅσον ἐπροχώρουν, αἱ δυσχέρειαι ἠῤῥξαν· ἠόλις παρήρχετο ἐν ἐμπόδιον καὶ ὠρθοῦτο ἄλλο πρὸ αὐτῶν. Οἱ πόδες των ἤρχισαν νὰ αἰματώνουν.

Θηρία ἄγρια ὄρμων πρὸ αὐτῶν, καὶ ἔπειτα ἀπεκρύπτοντο εἰς τὸ πύκνωμα τοῦ δάσους καὶ δὲν ἐφαίνετο πλέον εἰμὴ ἡ λευκὴ οὐρά των τὴν ὁποίαν ἀνύψουν ἐπιχαρῆτως.

Ἡ ἀγέλη αὕτη τῶν ἀγρίων θηρίων ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἀκίνδυνα κουνέλια, ἀλλ' ὁ τρόμος τῶν δυστυχῶν παιδιῶν ἦτο τοιοῦτος ὥστε τὰ πάντα καθίσταντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των φοβερὰ καὶ φανταστικά.

Μετὰ ὅλα δὲ τὰ ἐμπόδια ἐπροχώρουν.

Ἐπροχώρουν δὲ τώρα πρὸς φωταίνον σημεῖον τοῦ δάσους, πολὺ ἀπομακρυσμένον ! Ἀλλὰ πόσος κόπος ἀπῆρτετο ἀκόμη πρὶν φθάσουν. Τέλος πάντων ἐφθασαν ! . . .

Ἦτο διάστημα ἀνοιχτόν, σχεδὸν στρογγύλον, ἐστρωμένον με χλόην καὶ με λεπτὴν πόαν. Περιεκυκλοῦτο πανταχόθεν ἀπὸ δένδρα, ὅχι ὁμως πυκνά, ἀλλ' ἀφίοντα νὰ εἰσοδύσωσιν αἱ γλυκεῖαι καὶ παρηγορητικαὶ ἀκτίνες τῆς σελήνης.

Εἰς τὸ θελκτικὸν ἐκεῖνο μέρος περιεφέρετο ἐν ζῶον μεγαλοκρεπὲς με ὑπερήφανον βάδισμα, καὶ πόδας λεπτοφυεῖς. Εἰς τὴν χαριτωμένην κεφαλὴν τοῦ ἦτο φυτευμένον ὠραῖον μικρὸν δένδρον ἄνευ φύλλων.

Δὲν ἦτο μόνον ἡ δορκὰς σύζυγός του εἶνε πλησίον του μετὰ τὰ δύο τέκνα τῆς, τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς χλόης δίδει γάλα εἰς τὰ τέκνα τῆς.

Τὰ παιδιά ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης δὲν φοβοῦνται πλέον. Ἐνώπιον τῆς μητρὸς ἦτις προστατεύει τὰ τέκνα τῆς, ἠσθάνθησαν καὶ αὐτὰ ἐν εἶδος προστα-

σίας. Ἡ ἀρσενική δορκάς καθὼς εἶδε τὰ παιδιά προσεκάλεσεν αὐτὰ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ ἀνοικτὸν ἐκεῖνο μέρος τοῦ δάσους καὶ τα ὠδήγησεν εἰς μέγα τι δένδρον τοῦ ὁποίου ὁ ἀπεξηραμένος κορμὸς ἦτο κῆλος ἔσωθεν, μὲ ἐλαφρὰν δὲ φωνὴν ἔλεγεν, οὕτως εἶπεῖν, εἰς τὰ παιδιά, ν' ἀναβοῦν καὶ νὰ κοιμηθοῦν ἐν ἀσφαλείᾳ.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ δὲν εἰμποροῦσαν νὰ φθάσουν, διότι τὸ ἀνοικτὸν ἦτο πολὺ ὑψηλόν, ἐγονάτισε διὰ ν' ἀναβοῦν εἰς τὴν γῆν.

Τοιοῦτρόπως ὑψώθησαν εὐκόλως μέχρι τοῦ ἀπροσδοκίτου καταφυγίου καὶ ἐστρυμώθησαν καὶ οἱ δύο ὅταν παρετήρησαν ἔξω ἡ δορκάς εἶχεν ἐξηρατισθῆ εἰς τὸ βάθος τοῦ δάσους. Ἄπ' ἐκεῖ ἔπάνω, ἀπὸ τὸ κῆλον τοῦ δένδρου, πόσα φοβερὰ πράγματα εἶδον μετ' ὀλίγον!...

Κατ' ἀρχάς λῦκοι ὄσφρανθέντες τὸ τρυφερὸν κρέας τῶν παιδιῶν περιεκύκλωσαν τὸ δένδρον δεικνύοντες τοὺς μεγάλους λευκοὺς ὀδόντας των ἐτοιμοὺς νὰ καταξασγίσωσι τὰ δύο ἀδέλφια.

Ἐπειτα ἦλθον ἀγριόχοιροι μὲ φοβεροὺς χαυλίδοντας, ἐκβάλλοντες φοβεροὺς γρυλλισμοὺς καὶ ξέοντες μανιωδῶς τὸν φλοιὸν τοῦ δένδρου.

Τὰ παιδιά ἠσθάνοντο νὰ φθάνῃ μέχρις αὐτῶν ἡ ἀγρία ἀναπνοή των ἔκλεισαν τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ μὴ βλέπωσι πλέον καὶ ἀπεκοιμήθησαν.

Τὸ πρῶτον κελᾶδῆμα πτηνοῦ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς των. Τὸ δάσος εἶχεν ἐξυπνήσῃ, ἀκτίνες τοῦ ἡλίου εἰσέδυνον διὰ τοῦ πυκνοῦ φυλλώματος.

Ἡ ἀδελφὴ εἶπεν εἰς τὸν ἀδελφόν: — Διψῶ, ἀδελφέ, καὶ ἀκούω ἓνα ρυάκι νὰ τρέχῃ κάπου ἐδῶ.

— Ἐλα, πάμε νὰ πιούμε! Ἐπήδησαν ἀπὸ τὸ δένδρον καὶ ἔτρεξαν νὰ εὕρωσι τὸ ρυάκιον.

Πραγματικῶς ἐκεῖ πλησίον ἦτο, καὶ ἔρρεε διαυγὲς ἐπὶ τοῦ ἀργυροχρόου τοῦ ἄμμου καὶ ἔπειτα μὲ ἐλιγμοὺς ἐχύνετο εἰς σκιερὸν μέρος τοῦ δάσους.

Ἡ ἀδελφὴ, ἥτις τρέχει ἐμπρός, ἀκούει τὸ ρυάκιον νὰ ψιθυρίζῃ «ὅποιος πιῇ ἀπὸ τὸ νερό μου θὰ γίνῃ τίγρις» καὶ μετ' ὀλίγον δυνατώτερα πάλιν «ὅποιος πιῇ ἀπὸ τὸ νερόν μου θὰ γίνῃ τίγρις!»

— Ὡ μὴ πίνης! μὴ πίνης! ἀναφωνεῖ πρὸς τὸν ἀδελφόν της, θὰ γίνῃς ἀγριο θηρίο καὶ θὰ με κατασπαράξῃς.

Ὁ ἀδελφὸς ὠπισθοχώρησε ἂν καὶ ἐδίψα πολὺ εἶπε μόνον:

— Θὰ περιμένω νὰ εὕρωμεν ἄλλο ρυάκι καὶ πίνω ἀπὸ κεῖ.

Μετ' ὀλίγον ἔφθασαν εἰς ἄλλο ρυάκιον, ἀλλ' ἐν ᾧ ἔκυπτε νὰ πιῇ ἡ ἀδελφὴ ἤκουσε ψίθυρον «ὅποιος πιῇ ἀπὸ τὸ νερό μου θὰ γίνῃ λύκος» θὰ γίνῃ λύκος!»

Τότε ἡ ἀδελφὴ ἀνέκραξε καὶ πάλιν.

— Ὡ, σὲ παρακαλῶ μὴ πίνης, εἰ-

δεμὴ θὰ γίνῃς λύκος καὶ θὰ με φάγῃς. Ὁ ἀδελφὸς δὲν ἔπαιε, ἀλλὰ εἶπε:

— Θὰ περιμένω ἕως τὸ ἄλλο ρυάκι ποῦ θαῦρωμεν· μὰ τότε ὅ,τι καὶ νὰ εἶνε θὰ πιῶ διότι δὲν εἰμπορῶ πλέον νὰ κρατηθῶ.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ τρίτον ρυάκιον, ἡ ἀδελφὴ ἤκουσε νέον ψίθυρον «ὅποιος πιῇ ἀπὸ τὸ νερό μου θὰ γίνῃ ἐλάφι».

Στραφεῖσα δὲ εἶδεν εἰς τοὺς πόδας της ἓν μικρὸν ἐλαφάκι.

Ὁ δυστυχὴς ἀδελφός, ὅστις δὲν ἤκουσε τὸ ψιθύρισμα τοῦ ρυακίου ὠρμησεν μὲ φόβερὰν δίψαν εἰς αὐτό, ἀλλὰ μόλις ἤγγισε τὸ νερόν με τὰ χεῖλη του ἐνόησεν ὅτι μετεμορφόνετο ἠσθάνθη τὰ νῶτα του νὰ κυρτοῦνται, τοὺς βραχιονάς του νὰ ἐκτείνονται, τὸ στόμα του νὰ μεταβάλλεται εἰς ὀξύ ρύγχος καὶ τὸ δέρμα του νὰ διατρυπῶσι ὡς καρπίτσες καὶ νὰ ἐξέρχωνται κοντὰ καὶ σκληραὶ κόκκιναι τρίχες.

Ἡ ἀδελφὴ ἐνηγκαλίσθη μὲ τοὺς δύο μικροὺς βραχιονάς της τὸ ἐλαφάκι καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Ἐπειτα ἐξέβαλε τὴν χρυσὴν καλτσόδεταν της, τὴν ἔπερασεν εἰς τὸν λαιμόν του, ἔπειτα ἔκοψε σχοῖνον, οἱ ὁποῖοι ἐφύοντο ἄσθονοι εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἐπλεξε σχοῖνιον καὶ τὸ ἔδεσεν εἰς τὸ χρυσοῦν περιλαίμιον.

— Μὴ σε μέλη, ἐλαφάκι μου, εἶπε, σκουπίξουσα μὲ τὰ χεῖλη της τὰ δάκρυα τοῦ ἀδελφοῦ της τὰ ὁποῖα εἶχον μείνῃ ἐπὶ τοῦ ρύγχους του, μὴ σε μέλη, δὲν θὰ σε ἐγκαταλείψω ποτέ.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ

[Κατὰ τὸ ρωσικὸν τοῦ Ν. Σούρικωφ]

Ἐπὶ τοῦ χωριοῦ τὴν ἄκρην μιά καλύβα [γέρνει, καὶ σιμά της δένδρον τὰ κλαδιά του φέρνει, ποῦ με τὴ σκιά του ὅλην τὴν σκεπάζει, καὶ ἀπὸ τὴ ζέστη τοῦ ἡλίου τὴν σκιάζει.

Μοναχὴ κεῖ μέσα ὡς ἐρημίτης ἡ κυρὰ Μελάνια περᾶ τὴ ζωὴ της. Ἐστὰ χωριά τὰ γύρω καὶ ἐστὰ γύρω μέρη τὴν κυρὰ γνωρίζουν καὶ παιδιά καὶ γέροι.

Ἐξάφνα σὲ σπῖτι ὅταν ἀρωστήθῃ ἓνας, καὶ ὁ ἄλλος πρέπει ν' ἀλωνίσῃ, Πῶς τον ἄρρωστό του μόνο του νὰ φῆσῃ; Ἐστὴ γρηῃὰ προστρέχει νὰ τον βοηθήσῃ.

Διόλου δὲν ἀρνεῖταιί κείνης ἡ ψυχὴ της καὶ ἀμέσως τρέχει ὡς σὲ συγγενὴ της. Καὶ πολλὴ ἀγάπη τὰ παιδιά τῆς ἔχουν καὶ γὰρ παραμύθια κάθε τόσο τρέχουν.

Μέσ' τὸ καλοκαίρι δροσερὸ ἓνα βράδυ ἀπὸ τὴ βοσκὴ του γύριζε κοπάδι. Ἐπαῦσ' ἡ ἀντάρρα, τὸ χωριὸ σωπαίνει καὶ ἡ κυρὰ Μελάνια ἐστὴν πεζούλα βγαίνει.

Σὰν τὴν εἶδαν πᾶνε τὰ παιδιά κοντὰ της βγάζει καὶ μοιράζει δῶρα ἐστὰ μικρά της. Μὲ χαρὰ ἐκεῖνα τρέχουν καὶ τ' ἀρπάζουν. Τὶ φωνές, τί γέλια τὰ μικρά ποῦ βγάζουν.

Παρακάλια ἀρχίζουν ἐς τὴ γρηῃὰ συνήθη: «Ἀ! κυρὰ Μελάνια, πές μας παραμύθι. Ἄ! ἄ! ἐσεῖς μικρά μου σεῖς τὰ χαιδεμένα ὅλο παραμύθια θέλετ' ἀπὸ μένα.

Ἡξέρα καμπόσα μιά φορὰ νὰ ποῦμε, γέρασα ἡ καίμενη καὶ δὲν τα θυμοῦμαι. Μὰ γὰρ τὴν ἀγάπην ποῦχετε ἐς ἐμένα πρέπει, πρέπει ναῦρω νὰ σας πῶ κανένα.

Σὲ χωριὸ μεγάλο, εἶνε χρόνια δέκα, κάτ'ω κεῖ ἔξουσαν ἄνδρας καὶ γυναῖκα. Ὡς χωριάτες εἶχαν ἀρκετὸ δικὸ τους ναί, τὰ εἶχαν ὅλα εἰς τὸ σπιτικὸ τους.

Δὲν εἶχαν ποτέ τους φτώχεια δοκιμάσῃ. Ἐνα γυιό, τον εἶχαν Τίτο ὀνομάσῃ. Μονογυιὸς δὲ ἦτο παραχαιδεμένος κόκκινος σὰ ρόδο καὶ καμαρωμένος.

Τούγες μίαν ἀγάπην ἡ καλὴ μητέρα δὲν τοῦβγαζε μάτι νύχτα καὶ ἡμέρα. Ἡ θὰ τόνε πλύνῃ ἡ θὰ τον κτενίσῃ καὶ θὰ τον χαιδέψῃ καὶ θὰ τον φιλήσῃ.

Κάθε καλοκαίρι γύρω ἐς τὴν ἀλάνα τὰ παιδιά σὰν παίζαν τὸ κρυφτό, τὴ [μᾶνα...]

Ἡθελε κι' ὁ Τίτος μὲ αὐτὰ νὰ παίζῃ ἡ μητέρα: «ὄχι! νὰ μὴ πᾶς, θὰ βρέξῃ.»

Ἄλλη φορὰ πάλι «νὰ μὴ πᾶς θὰ ὄρωσῃ θὰ σε κάψῃ ὁ ἥλιος» ἡ «θὰ μου κρυώ [σῃς].»

Σὰν γλιστροῦσαν πάλιν τὸν χειμῶνα πέρα τὰ παιδιά ἐστὸν πάγο, ἔλεγε ἡ μητέρα: «Τίτο μου, τί κρύο! σπῖτι νὰ καθίσῃς κι' ἀπ' τὸ παραθύρι κύτταζε, νὰ ζήσῃς. Ὅταν θὰ σε χάσω πές μου τί θὰ κάω ἀπὸ τὴν πολλὴ μου λύπη θάποθάνω.

Μὲ αὐτὰ τὰ χᾶδια ἀπερνοῦν οἱ χρόνοι κι' ὁ μικρὸς μᾶς Τίτος ὄλο μεγαλώνει. Ὅλα πάντα τάχῃ ὅ,τι κι' ἂν θελήσῃ καὶ καφτάνι νέο κι' ὅ,τι κι' ἂν ζητήσῃ.

Μὰ δουλειὰ καμμία ὅμως δὲ γνωρίζει, μένει ξαπλωμένος... πάει καὶ γυρίζει... Μιά φορὰ ὁ ἄνδρας λέγει θυμωμένος: «Μὲ αὐτὰ τὰ χᾶδια θὰ νὰ βγῇ χαμένος»

κάλλια νὰ τον μάθῃς μιά δουλειὰ νὰ [κάνῃ] παρὰ νὰ μὴ ἔξερῃ ἄλλ' ἀπ' τὸ σερβιάν. Σκέψου σὰν μᾶς χάσῃ πῶς θὰ καταστήσῃ μέσ' ἐστῆςξένης πόρτες θὰ ψωμιζήσῃ.

Μὰ οὔτε ν' ἀκούσῃ ἡ γυναῖκα θέλει τῆς φωνές ἐκεῖνου καὶ οὔτε τὴν μέλει. Ἐξάφν' ἄρρωσταίε πέφτει ἐς τὸ κρεβάτι ὁ μικρὸς, καὶ μέλι ζήτησε κομματί.

Ἐτρέξε νὰ φέρῃ μέλι καὶ του δίνει, μὰ κρυολογᾷ κι' ἄρρωστᾷ κι' ἐκείνη. Δυὸ ἡμέρες μόνον ἔπασχ' ἡ καίμενη καὶ τὴν τρίτ' ἡμέρα ἡ γρηῃὰ πεθαίνει.

Γρηγόρα κι' ὁ γέρος ὕστερα πηγαίνει καὶ ὁ Τίτος μόνος εἰς τὸν κόσμον μένει. Ὅ,τ' εἶχαν ἀφήσῃ οἱ γονεῖς τοῦ Τίτου τῶραγε, δὲν εἶχεν οὔτε τὸ ψωμί του.

Κεῖτετ' ὄλη ἡμέρα, δὲν ἔχει νὰ φάῃ, ὅμως πῶς νὰ ζήσῃ γὰρ ναῦρῃ δὲν πάει. Τὸν λυπήθη τέλος ὁ γέρο Πορφύρης, ἄνθρωπος μὲ γνώσι, γέρος νοικοκύρης.

Συμβουλὲς εἰς ὄλους ὁ Πορφύρης δίνει ἐστὸ χωριὸ, καὶ ὅ,τι τοὺς εἶπῃ θὰ γίνῃ. Ἐρχεται μιά ἡμέρα ἔξαφνα ἐστὸ Τίτου Συμβουλὲς ἀρχίζει σὰν νάταν παιδί του.

«Πῶς τὰ πᾶς, τοῦ λέγει, μὲ τὸ σπιτικὸ [σου] ἔχεις, Τίτε, τάξῃ ἐστὸ νοικοκυριό σου;» Ἐτέναξεν ἐκεῖνος καὶ ἐς τὸ γέρο λέγει: «Μόνον πικρές ἔχω» κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

«Ναί» ὁ γέρος λέγει: «ἐστὸ χωριὸ μιλοῦνε ἄσχημα γὰρ σένα καὶ δὲν σ' ἐπεινοῦνε: Ἄκουσ' ὅ,τι ἔχω φθάσει με νὰ ζήσω, τὸ δικὸ σου πάρτο, δὲν θὰ σ' ἐστέρησω.

Ὁ πατέρας σ' ὅταν πέθαινε, ἐς ἐμένα εἶπεν ὅτι πλοῦτη ἔχει που χωμένα. Πάρε τὴν ἀξίνην πῆγαινε νὰ σκάψῃς μέσ' τὸν κῆπο κάπου πλοῦτο, θὰ ζεθάψῃς.

Κάπου κεῖ τον ἔχει κρύψῃ ὁ κακομοίρης σὰν τον ἔβρησθα γίνῃς πλοῦσιος καὶ κύρης. Πῆρε τὴν ἀξίνην πάει καὶ δουλεύει Μέσ' ἐστὸ περιβόλι σκάβει καὶ γυρεύει,

μὰ δὲ βρίσκει πλοῦτο σὲ κανένα μέρος καὶ χαμογελάει ἡσυχᾶ ὁ γέρος. «Τὸν εὕρηκας;» λέγει «Δὲν τον ἤυρα [ὄχι!]

«— Ἀ τί κρίμα τάχα ποῦ χωμένο τῶγες.

Ἄδυσκολο λιγάκι εἶνε δὰ νὰ ποῦμε ὅμως χωρὶς ἄλλο πρέπει νὰ το βροῦμε. Ἐσκαψες τὸν κῆπο κάμε καὶ αὐλάκι καὶ ἀπάνω σπόρο φύτεψε λιγάκι.

Λάχανα ὠραῖα θὰ νὰ ξεφυτρώσουν ὄλο ἐς τὸ χωριὸ μᾶς θὰ τα καμαρώσουν. Ἄρχισεν ὁ Τίτος, καὶ αὐλάκι κάνει καὶ φυτεύει μέσα, λάχανο, ραπάνι...

Πέραν τώρα, Τίτε, ἀπ' τὸν κῆπο τοῦτο ἐστὸ χωράφι πέρα γύρεψε τὸν πλοῦτο, Πάρε τὸ ἀλέτρι ἄφες τὴν ἀξίνην καὶ μὲ τ' ἀλογό μου ἡ δουλειὰ θὰ γίνῃ.

Πεῖδ βαθεῖα τὸ χῶμα τὸ ἀλέτρι πιάνει κι' ἔτσι τὴ δουλειὰ μᾶς πεῖδ καλά τὴν [κάνει].

Βγήκε ἐς τὸ χωράφι ἄρχισε νὰ σκάβῃ... Ἰβρωσεν ὁ Τίτος, τὴ δουλειὰ δὲν παύει.

«Βρέθηκην;» — «ἀκόμα» λέγει ὁ καί- [μένος] — Ἄ τί κρίμα! τάχα ποῦ νᾶνε χωμένος. Δὲν πειράζει ὅμως μάλιστα συμφέρει τόσα ἐς τὸ χωράφι ὠργομένα μέρη.

Πάρε μὲ τὴ σβάρνα τώρα πέρασέ το φέρε καὶ σιτάρι σπείρε κι' ἄφῃσέ το. Γέννημα θὲ νάβῃη που θὰ το ζηλεύῃ τὸ χωριὸ μᾶς ὄλο καὶ θὰ το γυρεύῃ.

Καὶ ἀλήθεια βγήκε σπάνιο σιτάρι. Ποῦ φερε ἐστὸν Τίτο τοῦ Θεοῦ τὴ χάρι. Ἐγίν' ἀπὸ τότε δουλευτῆς μεγάλος ἐς τὴ δουλειὰ κανένας δὲν τον φθάνει [ἄλλος].

Ἐκαμεν ὁ Τίτος μὲ τὴν ἐργασία σπιτικὸ μεγάλο καὶ περιουσία... Ἐτέλειωσ' ἡ Μελάνια τὴ διήγησί της τὰ παιδιά χαιδεύει μ' ὄλη τὴν ψυχὴ της.

«Μὰ τὸ βίος ἐκεῖνο ποῦ ἦταν κρυμμένο» τὰ παιδιά ρωτοῦνε: «ἔμεινε χαμένο;» «Βρέθηκε, τοὺς λέγει: Εἶν' ἡ ἐργασία ποῦφερε τὰ πλοῦτη καὶ τὴν εὐτυχία.

Μάθετε, παιδιά μου, ὅτι θὲ νὰ ἔβρητε τὰ καλά τοῦ κόσμου ὅταν ἐργασθῆτε. ΠΑΝ. ΤΕΛΗΣ

ΠΙΚΡΟΝ ΜΑΘΗΜΑ

Ὁ Πέτρος ἦτο δέκα ἐτῶν ἦτο ἐξυπνον παιδί, ἀλλ' ἠγάπα πολὺ νὰ πειράζῃ τὸν κόσμον. Ἡ μεγαλειτέρα του εὐχαρίστησις ἦτο νὰ κ α μ ν η σ τ ε ζ α εἰς τοὺς συμμαθητὰς του, εἰς τοὺς ὀμηλικούς του καὶ εἰς ὅλα τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα περιέπιπτον εἰς τὰς χεῖράς του.

Οὐδὲ ἡ Ἄρτεμις, ἡ μικρὰ ἀδελφὴ τοῦ Πέτρου ἦτο ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τὰ πειράγματα αὐτά. Πολλάκις τὴν ἔκαμε νὰ γύσῃ πικρὰ δάκρυα κόπτων τὰ μάκρας καὶ κατασαρὰ μαλλιά τῆς μιάς κόκκλας της, διὰ νὰ ἰδῇ, ἔλεγε, ἂν θὰ φυτρώσουν γρηγόρα, ἡ ἐκρέμα τὴν ἄλλην εἰς τὸ δένδρον διὰ νὰ ἰδῇ ἂν θὰ φωνάξῃ. Μίαν φορὰν μάλιστα ἐθύθισε τὴν κεφαλὴν τῆς ὠραιότερας της κούκλας εἰς τὴν μελάνην διὰ νὰ τὴν κάμῃ ἄρα-π ἰ ν α ν.

Ἐν τούτοις ὁ Πέτρος ἠγάπα τὴν ἀδελφὴν του καὶ ἀφ' οὗ τὴν ἐλύπει τοιοῦτοτρόπως τὴν ἐφίλει καὶ τὴν ἐθώπευε διὰ νὰ στεγνώσῃ τὰ δάκρυά της.

Ὁ Πέτρος ἠγάπα καὶ τὴν μητέρα του πολὺ, καὶ ἐκάστην πρωῖαν, τακτικά, ὑπέσχετο εἰς αὐτὴν ὅτι δὲν θὰ κάμῃ

πλέον τὸ σφάλμα ἐκεῖνο. Ἄλλὰ φεῦ! ταχέως ἐλησμένονε τὰς ὑποσχέσεις του καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ οὐδὲ τὰς ἐσυλλογίζετο πλέον.

Ὁ Πέτρος διωρθώθη ἀπὸ τὸ ἐλάττωμά του διὰ πικροῦ μαθήματος. Ἐκάστην Πέμπτην παρέδιδεν εἰς αὐτὸν μάθημα ζωγραφικῆς εἰς ζωγράφος, φίλος τοῦ πατρὸς του. Ἡμέραν τινα ὁ πῖλος τοῦ ζωγράφου ἐγίνεν ἔξαφνα ἄφαντος, ὁ δὲ καλλιτέχνης ἔχασεν ὄλοκληρον τέταρτον ὠρας διὰ νὰ τον εὕρῃ τέλος εὕρεν αὐτὸν κρυμμένον εἰς τὸ παρκαίμενον δωμάτιον, καὶ ἐτράθηξεν τὸ αὐτὶ τοῦ Πέτρου, τὸν ὁποῖον εὐλόγως ὑπέθεσεν ὡς αἴτιον τῆς ἀποκρύψεως τοῦ πῖλου.

Τὸ παιδίον δυσηρεστήθη μεγάλως διὰ τὴν τιμωρίαν ἀντὶ δὲ νὰ συναισθανθῇ τὸ σφάλμα του, ἀπεφάσισε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν διδάσκαλόν του διὰ τὴν τιμωρίαν ἐκ τῆς ὁποίας ἐγίναν κόκκιναι τὰ αὐτιά του.

Τὴν ἐπομένην Πέμπτην ὀλίγα λεπτὰ πρὸ τῆς ἐλευσεως τοῦ καθηγητοῦ ὁ Πέτρος κατέβη κρυφὰ κρυφὰ καὶ ἔδεσεν ἐν σχοιρίον ἀπὸ τὸ ἐν ἄκρον εἰς τὸ ἄλλο τῆς τελευταίας βαθμίδος, μεθ' ὃ ἐπέστρεψε καὶ ἐκάθησε εἰς τὴν τράπεζαν ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐζωγράφει.

Ἐν ᾧ δὲ προσεποιεῖτο ὅτι κάτι ἔσχε-δίαζε, ἐγέλα συλλογιζόμενος τὴν πτώσιν τοῦ δυστυχούς ζωγράφου τὸν ἐφαντάζετο ἐξηπλωμένον εἰς τὴν κλίμακα, σηκονόμενον βραδέως καὶ τρίβοντα τὰ πονεμένα μέλη του. «Αὐτιά μου, καί-μένα μου αὐτιά, θὰ εὕρετε ἐκδικήσιν,» ἔλεγε.

Ἐν τούτοις παρήλθον δύο, πέντε, δέκα λεπτὰ ἡ σιωπὴ ἐξηκολούθει καὶ οὐδεὶς εἰσῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν. Ὁ Πέτρος ἤρχισε ν' ἀνησυχῇ δὲν ἦτο κὰκὸν παιδίον, ἠσθάνετο δὲ ἦδη τύψιν συνειδότος.

— Θεέ μου! εἶπεν ἔξαφνα μὲ τὸν νοῦν του, βλέπων ὅτι ὁ ζωγράφος, δὲν ἤρχετο, ἂν ὁ διδάσκαλός μου ἐπληρώθη, ἂν ἐσκοτώθη.

Ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ ταύτῃ ὁ μικρὸς ἐνοχος ὠχρίασε καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ ἠθέλησε νὰ σηκωθῇ, ἀλλ' ὁ φόβος καὶ ἐν ὀδυνηρὸν συναίσθημα τον ἐκράτουν οἰονεὶ δεσμευμένον. Ἐν τούτοις κεντώμενος ὑπὸ τῆς ἀνησυχίας ὠρμησε πρὸς τὴν κλίμακα.

Καὶ τί εἶδε; Τὴν μητέρα του, τὴν ἀγαπητὴν του μητέρα τὴν ὁποῖαν τσὸν ἠγάπα, ὠχρὰν, ἀναίσθητον ἐπὶ τῶν μαρμάρων μὲ πρόσωπον αἱματωμένον. Αὐτὴ καὶ ὄχι ὁ ζωγράφος ἔπεσε θῦμα τοῦ σχεδίου τοῦ Πέτρου!

Ἐνώπιον τοῦ θεάματος ἐκείνου τὸ παιδίον ἐξέβαλε σπαρακτικὰς κραυγὰς αἰτίνας προσεῖλκυσαν ὄλους τοὺς ἐν τῇ

οικία' ὤρμησεν ἐπὶ τῆς μητρὸς του, τὴν ἐνηγκαλίζετο καὶ τὴν ἐφίλει προσπαθῶν νά τὴν ζωογονήσῃ διὰ τῶν φιλημάτων καὶ τῶν θωπειῶν του.

— Μητέρα, μητέρα, ἐφώναζε, ἐγὼ σε ἐσκότωσα. Τὸ σχοινί, τὸ σχοινί!

Τὴν πληγωμένην μετεκόμισαν εἰς τὴν κλίνην τῆς· εἶχε πληγωθῆ βαθέως εἰς τὸ μέτωπον καὶ τὸ αἷμα ἔρρεεν ἀφθόνως· ἐπὶ ὀλοκλήρον ἑβδομάδα τὸσον σοδάρᾳ ὑπῆρξεν ἡ κατάστασις τῆς ὥστε ἐγενήθησαν φόβοι περὶ τῆς ζωῆς τῆς· πυρετὸς φοβερός τὴν κατέκαιε νύκτα καὶ ἡμέραν· δὲν ἀνεγνώριζε κανένα, οὐδὲ αὐτὸν τὸν Πέτρον, ὅστις γονυπετῆς εἰς τὸ πλευρόν τῆς δὲν ἔπαυε ζητῶν συγγνώμην.

Ἐγένετο ἀνάγκη ν' ἀποσύρωσι τὸ παιδίον ἀπὸ τὴν κλίνην τῆς ἀσθενοῦς· ἐφ' ὅσον δὲ ὑπῆρχε κίνδυνος ὁ μικρὸς ἐνοχῶς ἐφαίνετο ὡς τρελλός. Τὴν ἡσυχίαν καὶ τὸ λογικὸν του ἐπανέυρεν ὅτε ἡ ἀσθενὴς συνῆλθε καὶ ἐν μέσῳ ἀσπασμῶν καὶ δακρῶν εἶπεν ὅτι τον συγχωρεῖ.

Ἡ μήτηρ τοῦ Πέτρου ἐντελῶς ἱατρομεθεῖσα ἐλησμόνησεν ἐντελῶς τὸ πάθημα, τὸ ὅποιον παρ' ὀλίγον νά τὴν θανατώσῃ. Ὁ Πέτρος διορθωθείς διὰ τοῦ πικροῦ τούτου μαθήματος, ἔγινε τὸ φρονιμώτερον παιδί τοῦ κόσμου. Ἄν ποτε δὲ κακὴ τις ἰδέα διέλθῃ ἀπὸ τὸν νοῦν του, παρατηρεῖ τὴν οὐλὴν ἣτις ἐμεινεν εἰς τὸ μέτωπον τῆς μητρὸς του, κύπτει τὴν κεφαλὴν του καὶ . . . ἐνθυμεῖται!

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΑΛΙΕΥΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΤΑ ΠΤΗΝΑ :

Ἡ Λουκία ἐταξείδευε μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς ἀπὸ Βρασιλίας εἰς Χιλήν. Αἱ ἀναγνώστριαί τῆς Διαπλάσεως, αἱ ὁποῖαι εἰσέυρετε γεωγραφίαν, δὲν ἀγνοεῖτε ὅτι διὰ νά υπάγῃ τις ἀπὸ τὸ Ῥίον Ἰανέιρον εἰς τὸ Βαλπαραῖσον πρέπει νά παρακάμψῃ τὸ ἀκρωτήριον Χόρν.

Τὸ πλοῖον ἦτο μέγα καὶ ὠραῖον καὶ ἡ Λουκία ἠσθάνετο μεγίστην χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν, διότι ἠγάπα τὴν θάλασσαν καὶ δὲν ἐφοβεῖτο τὴν βοήν τῶν κυμάτων καὶ τὴν τρικυμίαν.

Ἐντὸς τοῦ πλοίου εἶχεν ἡ Λουκία πολλοὺς φίλους μάλιστα δὲ γέροντα ναύτην, ὁ ὁποῖος ἀπεκρίνετο μετὰ χαρᾶς εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς. Διότι ἡ φίλη μᾶς ἦτο φιλομαθὴς καὶ πρέπει νά εἰσέυρετε ὅτι ἡ φιλομάθεια ἐκατονταπλασιάζεται εἰς τὰς ἐκδρομάς καὶ εἰς τὰ ταξείδια.

Ἡ Λουκία ἐγνώριζε τοὺς γλάρους καὶ τὰ ἄλλα θαλάσσια πτηνά· ἀλλ' ἐκεῖνα ἦσαν μηδὲν παραβαλλόμενα πρὸς τὰ μεγάλα πτηνά τὰ ὁποῖα ἐβλέπεν

ἱπτάμενα ὑπεράνω τῶν κυμάτων περὶ τῆς ἀκρωτηρίου Χόρν. Ἐκ τῶν πτηνῶν τούτων τινὰ μὲν ἦσαν κατάλευκα καὶ τὰ πτερά των ἐφαίνοντο ὡς μετάξινα, τινὰ δὲ εἶχον τὰς πτέρυγας μελανοστίκτους καὶ τὸσον μεγάλας, ὥστε ἐφαίνοντο πολὺ δυσανάλογοι πρὸς τὸ σῶμά των.

Τὰ μεγάλα ταῦτα πτηνά ἦσαν θαλασσοβάται, περισσότεραι τοῦ Ἀκρωτηρίου, διομῆδαι. Κατέβαινον δὲ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης καὶ ἐπέπλεον ὡς οἱ κύκνοι καὶ αἱ πάπαι, ἔκρυπτον τὴν κεφαλὴν των ὑπὸ τὴν πτέρυγα καὶ ἀπεκοιμῶντο λιχνίζόμενα ὑπὸ τῶν κυμάτων.

Ἡ Λουκία ἐπεθύμει νά ἴδῃ ἐκ τοῦ πλοίου τὰ περίεργα ταῦτα πτηνά· εἶπε δὲ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς πρὸς τὸν φίλον τῆς ναύτην.

— Τώρα ἀμέσως θά σας ψαρῶ ἕνα μεγάλο, εἶπεν ὁ γηραιὸς ναύτης μετὰ προθυμίας.

Ἡκούσατέ ποτε ὅτι τὰ πτηνά ψαρεύονται;

Ἐν τούτοις ἄς ἴδωμεν καὶ τὸ ἀνήκουστον τοῦτο θέαμα.

Ἡ διομῆδαι ἀγαπᾷ καθ' ὑπερβολὴν τὸ χοίρειον κρέας. Ὁ ναύτης ἐκοψεν εἰς πέντε ἢ ἕξ τεμάχια μέγα τεμάχιον χοιρείου κρέατος καὶ ἔδωσε τὰ τεμάχια ταῦτα ἐπὶ σχοινίου κατ' ἀποστάσεις. Ἐπειτα δὲ κρατῶν τὴν μίαν ἄκραν αὐτοῦ, τὸ ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν.

Μία διομῆδαι ἡ ὁποία παρηκολούθει τὸ πλοῖον ὤρμησεν εἰς τὸ ὄρεκτικὸν δέλεαρ καὶ κατεβρόχθισεν ἀλλεπάλληλα τὰ τεμάχια τοῦ κρέατος, μετ' αὐτῶν δὲ καὶ τὸ σχοινίον.

Τότε ὁ ναύτης ἀνέσυρε τὸ σχοινίον ἐλαφρά. Τὸ πτηνὸν δὲν ἐφαίνετο πρόθυμον νά ὑπακούσῃ εἰς τὴν πρόσκλησιν· ἀλλὰ καὶ τί ἠδύνατο νά κάμῃ; Τὸ κρέας, οἱ κόμβοι τοῦ σχοινίου, δὲν ἤθελον νά ἐξέλθωσιν ἐκ τοῦ στομάχου τῆς, ὅπου καλὰ ἐκάθοντο.

Μετὰ πολλὰς προσπάθειάς καὶ τοῦ πτηνοῦ καὶ τοῦ ναύτου, ἡ διομῆδαι ἀνεσύρθη εἰς τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου.

Ὁ ναύτης ἐκράτησε τὰς δύο ὑπερμεγέθεις πτέρυγας καὶ ἡ Λουκία ἐπλησίασε καὶ παρετήρει τὸ περιεργὸν πτηνόν· ἀλλ' ὅμως ἐφοβήθη πολὺ. Ἡ διομῆδαι ἔχει τῶ ὄντι ὄψιν φοβεράν, διότι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς εἶνε ζωηρότατοι καὶ τὸ ράμφος τῆς ὀξύ καὶ κυρτόν.

— Ὡς ἄφρασε το, σὲ παρακαλῶ, εἶπεν ἡ Λουκία πρὸς τὸν ναύτην, δὲν εἰμπορῶ νά το βλέπῃ.

Ἐὰν ἡ διομῆδαι ἠδύνατο νά χρησιμοποιηθῆ ὡς ψητὸν ὄρεκτικόν, ὁ ναύτης δὲν θά ἐπέιθετο εἰς τὴν προτροπὴν τῆς μὲν καρᾶς φίλης του· ἀλλ' ἡ διομῆδαι πρὸς εὐτυχίαν τῆς ἔχει κρέας πολὺ τραχύ, γλίτωδες καὶ δυσάρεστον· ὅθεν ὁ

ναύτης τὴν ἀπέλυσε ρίψας αὐτὴν εἰς τὸ ὠκεανόν.

Καὶ ἴσως τὴν ὠραν ταύτην ἱπτάται ἀκόμη ὑπεράνω τῶν παγωμένων ἐρημιῶν τοῦ ἀκρωτηρίου Χόρν! AN-NA

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΜΗΛΟΑΤΗΣ

Ἐν τινι συνοικίᾳ τοῦ Καίρου κατοκεῖ φελλάχος τις μετὰ τῆς γυναίκης καὶ τῶν τριῶν τέκνων του. Ὁ φελλάχος οὗτος, ἀνὴρ ῥωμαλέος βραχύσωμος καὶ εὐτραφής, ἐκάθητο ἄλλην τὴν ἡμέραν σταυροποδητὴ ἐπὶ τεμαχίου ψιάθου πεπαλαιωμένης ὑπὸ τὴν σκιάν δένδρου κομμιοφόρου καὶ παρὰ τὴν ὄχθην ρουκίου διαυγοῦς, ρέοντος δύο βήματα μακρὰν τῆς καλύβης του.

Ἡ γυνὴ αὐτοῦ πρόθυμος καὶ περιποιητικὴ ἔφερε πρὸς αὐτὸν τὸ τσιμπούκι του εὐθὺς ὡς ἤθελεν ἐπιθυμῆσαι νά καπνίσῃ, ἔφερε πρὸς αὐτὸν τὸ φαγητόν του εὐθὺς ὡς ἤθελε νεύσῃ πρὸς αὐτὴν ὅτι πεινᾷ, ἔφερε πρὸς αὐτὸν φλιτζάκι καφὲ τῆς Μόκας καυστικὸν καὶ ἀχνίζοντα, τὸν ὁποῖον ἔπινε μετὰ πολλῆς ὀρέξεως καὶ ἠδονῆς ῥοφῶν διὰ τῶν συριζόντων χειλέων του.

Ἀλλὰ δὲν εἰργάζετο; Οὐχί· οὐδέποτε. Εἶχε λοιπὸν εἰσοδήματα, διὰ τῶν ὁποίων ἔζη αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του. Μάλιστα εἶχε μικρὸν εἰσοδήμα ἡμερησίων. Τὸ δὲ κεφάλαιον ἔξ οὗ προήρχετο τὸ εἰσοδήμα δὲν το εἶχε κεκρυμμένον ὑπὸ τὴν γῆν, ἀλλὰ τούναντιον ὑψοῦ ὑπὲρ τοὺς δέκα πόδας ἄνω τοῦ ἐδάφους. Ἦτο κεφάλαιον πολὺ φανερόν μετὰ μικρᾶς ἀλλοκότου κεφαλῆς τὴν ὁποῖαν ἐκράτει ὑψηλὰ ἐπὶ σώματος ἔχοντος τέσσαρας στομάχους, μακροὺς πόδας καὶ ἕνα ὄνον ἐπὶ τῆς ράχιος.

Ἄλλ' ὅμως πᾶς τις ἐννοεῖ ὅτι ὁ κύριος Σγακμπάν, ὁ ὀκνηρὸς οἰκοδεσπότης δὲν θά ἐκέρδαινε οὐδὲ ἕνα παρᾶν ἐκ τοῦ κεφαλαίου του, τὸ ὅποιον θά ἐμηνδενίετο, ἐὰν δὲν εἶχε βοήθον καὶ σύντροφον δραστήριον καὶ φιλοπονώτατον.

Εὐτυχῶς ἡ οἰκογένεια εἶχεν ἀξιολογώτατον ἀντιπρόσωπον τῶν συμφερόντων τῆς τὸν μικρὸν Μαχμουδ, ἑπταετὴς ἀνθρωπάριον, δραστήριον καὶ εὐφυέστατον.

Καθ' ἑκάστην λοιπὸν πρωΐαν ὁ Μαχμουδ περιελάμβανε τὴν κάμηλον καὶ ἦτο θέαμα περιεργότατον τὸ νά βλέπετε τὸ πελώριον ἐκεῖνο ζῷον τὸ βλακώδες ἅμα καὶ μεγαλοπρεπές, ἐλκόμενον ὑπὸ τοῦ παιδαρίου τοῦ ὁποῖον εἶχε πάντοτε μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη καὶ τὸ βλέμμα ζωηρὸν καὶ ἀπορροιστικόν. Εἰσέυρε δὲ ποῦ ἔπρεπε νά υπάγῃ διὰ νά κερδήσῃ περισσότερα. Μετεκόμιζεν ἐπιπλα, ξυλείαν, πέτρας, προίκας νεονύμφων, διάφορα προϊόντα. Καὶ δὲν ἦτο καὶ πολὺ

ἀπαιτητικὸς, οὐδὲ ἀκριβός. Ἀντὶ ἡμίσιας δραχμῆς ἠδύνατο νά μετακομίσῃ βουρὸν ὀλοκλήρον· ἐὰν δὲ ἠθέλετε υποσχεθῆ εἰς αὐτὸν μίαν δραχμὴν ἐξάπαντος θά ἠνάγκαζε τὴν κάμηλόν του νά διέλθῃ καὶ διὰ τρυμαλιᾶς ραφίδος.

Διότι τὸ ρητὸν τοῦτο τοῦ Εὐαγγελίου ἐννοεῖ τὸ ζῷον, τὴν κάμηλον καὶ οὐχὶ τὴν κάμηλον τὸ χονδρὸν σχοινίον. Ἡ κάμηλος ἐπὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἦτο πολὺ συχνὴ ἐν Ἰουδαίᾳ ὅπως καὶ σήμερον, καὶ κατὰ πᾶν βῆμα ἐβλέπε τις πλείστας ὄσας κάμηλους, εἶνε δὲ φυσικώτατον νά λάβωσιν οἱ ἄνθρωποι τότε τὴν κάμηλον ὡς βρον συγχρίσεως.

Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ κάμηλος τῆς Αἰγύπτου ἔχει ἕνα μόνον ὄνον· ὅθεν δύναται νά ὀνομασθῆ καταλληλότερον δρομάς. Τῆς δρομάδος διακρίνονται δύο εἶδη, ἡ δζαμὰλ ἣτις εἶνε ὑψηλὴ, ῥομαλεωτάτη καὶ βαρύτερη καὶ τὴν μεταχειρίζονται εἰς μεταφορὰν βαρυτάτων πραγμάτων· ἡ δὲ ἄλλη ὀλιγώτερον ὑψηλὴ, ὀλιγώτερον ὀγκώδης, θαυμασίας εὐστροφίας ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν Ἀράβων χατζίβ, διότι συνήθως μεταχειρίζονται αὐτὴν οἱ χατζίβδες μεταβαίνοντες εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους.

Ἡμέραν τινὰ βροχεράν ὁ μικρὸς καμηληλάτης δὲν κατώρθωσε νά εὐρῆ ἀγῶνιον. Ἀφ' οὗ μάτην ἔμεινεν ἐν τῇ αγορά περιμένων, ἀπεράσισε νά ἐπαλέθῃ οἶκαδε, κατηφῆς καὶ δακρῶν· δύο μάλιστα δάκρυα καυστικώτατα καὶ πικρότατα κατεκυλιόθησαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ κατέβρεξαν τὴν ρίνα του. Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐκείνην ἀκούει φωνὴν δέκα βήματα μακρὰν του : «Ἐ, Οὐαλέδ, ἔλα ἐδῶ!»

Ὁ Μαχμουδ ἐστράφη πρὸς τὴν φωνὴν καὶ εἶδεν ἀπέναντί του ὑψηλὸν Ἀραβὰ ἐνδεδυμένον ὡς ἐφ' ἐν δην, ὅστις μετὰ φωνῆς ὀρεξίας καὶ λαρυγγώδους ἐπαγγέλαδεν :

«Ἐ, Οὐαλέδ, ἔλα ἐδῶ!»

Καὶ αὐτοχρόνως τὰ δύο φύλλα μεγάλης τιнос πύλης ἀνοίγονται καὶ φαίνεται ἡ πρόσοψις οἰκίας μεγαλοπρεποῦς, πρὸ τῆς ὁποίας ἐξηπλοῦτο μικρὸς ἀλλὰ πικρὸς λειμὼν καταπράσινος μετὰ δύο πιδάκων.

«Ἐμβα, εἶπεν ὁ Ἀραβὴ πρὸς τὸν μικρὸν καμηληλάτην μετὰ τρόπου ἐπιτακτικοῦ.

— Ὅρισμός σου, εἶπεν ὁ μικρὸς, ἀλλὰ . . .»

Καὶ, ἐκτείνας τὴν χεῖρα ἔδειξε τὸν ταπεινὸν καὶ γιγάντειον σύντροφόν του. «Καὶ αὐτὸ» εἶπεν ὁ Ἀραβ.

Εἰσῆλθεν ὁ καμηληλάτης ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς καμήλου του καὶ ἡ μεγάλη πύλη ἐκλείσθη.

Ἡ καρδία τοῦ μικροῦ ἐπαλλεν ὑπὸ θαυμασμοῦ καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξήστρα-

πτον ὅτε εὐρέθη ἐντὸς τῆς αὐλῆς τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἐξοχικοῦ μεγάρου τοῦ Ριζᾶ πασᾶ.

Ὁ Ριζᾶ πασᾶς εἶχε υἷον ὀκτώ περιποῦ ἐτῶν, παιδίον πονηρότατον καὶ ἰδιοτροπώτατον. Καὶ ἠδύνατο μὲν ἴσως νά ἰσώθῃ τὸ στρεβλωθὲν τοῦτο μικρὸν δένδρῶλιον ἐὰν ἡ ἀνατροφή του ἤθελεν ἀνατεθῆ εἰς χεῖρας δεξιᾶς· ἀλλ' ὁ πατήρ του διαμείνων μακρὰν τοῦ Καίρου ἐνεκα ὑπερησίας, ἠναγκάζετο νά το ἀφήσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῶν γυναικῶν τοῦ χαρμημοῦ του. Ὅθεν τὰ ἐλαττώματα τοῦ μικροῦ Ἰβραὶμ ὀσημέραι ἠξάνοντο τεραστίως.

Καὶ αἱ μὲν γυναῖκες ἔχαιρον καὶ ἐμειδίων ὀνομάζουσαι αὐτὸ πασαδάκι, ἀλλ' αἱ δούλαι δασάκις ἤκουον τὸ ὑποκοριστικὸν τοῦτο ὄνομα ἔτρεμον, διότι τὰ πρόσωπά των εἴξευρον τί ἤξιζεν ὁ τυραννίσκος οὗτος, τὸ κακὸντροπον πασαδάκι. Διότι, ἐπειδὴ δὲν εἶχε δυνάμεις νά μαστίξῃ τὰς δούλας εἰς τὰ νῦτα καὶ τοὺς ὄμους, ἐμάστιζεν αὐτὰς κατὰ πρόσωπον καὶ τὸ κορυμπατίζου, τοῦτ' ἐστὶν ἡ μαστίξ του, δὲν ἐχοράτευε. Καὶ ὅμως ἦτο παιδίον ἐλευθέριον καὶ γενναϊώδωρον καὶ τούτου ἐνεκα οἱ δούλοι συνεχώρουσαν τὴν ὀμότητά του καὶ τὸ ἠγάπων ὅσον καὶ τὸ ἐφοβοῦντο. Ἄλλ' ἀράγε ἐξ ἀγαθότητος καὶ γενναιορροσύνης ἡ μάλλον ἐξ περιφρονήσεως ἔρριπτε τὰς λίρας κατὰ τῆς κεφαλῆς ἐκείνων τοὺς ὁποίους πρὸ μικροῦ εἶχε ξυλοκοπήσῃ;

Ὡς τὰ πλείστα παιδία τῆς τάξεώς του ὁ μικρὸς Ἰβραὶμ ἱπτεσε θαυμασίως· πλειστάκις δὲ αἱ φίλαι τῆς μητρὸς του καθήμεναι εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμάξης των, παρετήρουν διὰ μέσου τῆς λεπτῆς γάλης, ἣτις ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν των, παρετήρουν καὶ ἐθαύμαζον τὸν μικρὸν ἱππέα, ὅστις ἐκάλπαζε παράφορος ὑπὸ τὰς συκομωρέας τῆς Σουβράχ.

Μετ' ὀλίγον τὸν κατέλαβεν ἡ μανία τῶν δρομάδων καὶ ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας ἔτρεχεν ὡς παράφρων εἰς τὰς πεδιάδας τὰς πλησίον τοῦ Ἀλβασιέ.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν τινι λαχαροπλαστείῳ.

Ὁ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Τί θά πάρῃ ὁ κύριος; — Μηδέν.

— Τὸ θέλετε 'ς τὸ πιάτο, ἢ 'ς τὸ χαρτί;

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Παπαρούνας.

Εἰς ἕν μέγα γεῦμα ἐλησμόνησαν νά δώσουν φαγητόν εἰς τὸν Μπεμπέ. Τὸ ἑσπέρας λέγει εἰς τὴν ἀδελφὴν του :

— Εὐερεῖς, Νίνα, τὰ μεγάλα γεύματα ὀμοιάζουν μετὰ ταχείας ἀμαρτωσιτίας. Εἰς τοὺς μικροὺς σταθμοὺς δὲν σταματοῦν.

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Βασούδας.

— Μαρούλα, δὲν το ἐξεσκόνισες τὸ πρῶτ' αὐτὸ τὸ τραπέζι;

Ἡ Μαρούλα μειδιῶσα ὀλίγον εἰρωνικῶς :

— Πῶς δὲν το ἐξεσκόνισα! δὲν βλέπετε, κυρία, ὅτι δὲν εἶνε σημερινὴ ἡ σκὴν αὐτή; . . . εἶνε τὸσον πυκνὴ!

Ἐστῆλη ὑπὸ Κ. Λαδοπούλου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, πολὺ διὰ τὰς ὑπὲρ ἐμοῦ ἐνεργείας σου, ἀγαπητέ μου Α. Πετραλιά. Πῶς ἐλυπήθην διότι δὲν σε εἶδον ὅταν ἦλθες εἰς τὸ γραφεῖόν. Τοῦτο μ' ἐλύπησε ἀκόμη περισσότερον διότι ἔμαθα τόσα καλὰ δ' ἐσέ. Τοὺς φίλους τοὺς ὁποίους μοι συνίστας τοὺς περιμένω ἀνυπομένως.

Πολὺ καλὰ, φίλε μου Ι. Φαρμάκη, εἴμεθα σύμφωνοι· εἰς τὸ ἐξῆς θά εἶσαι προσεκτικώτερος εἰς τὴν τήρησιν τῶν ὄρων τοῦ διαγωνισμοῦ. Ἡ συγγνώμη σοι παρέχεται ἐξ ἄλλης καρδίας.

Ἰδοὺ λοιπὸν εἰς ἀπαντᾶ διὰ μᾶς εἰς ἄλλας τὰς ἐπιστολάς σου, Ἀδρα τοῦ Ἐλικιδῆρος. Τοῦτο βεβαίως θά σ' εὐχαριστήσῃ ἀλλ' ἀκόμη περισσότερον θά σ' εὐχαριστήσῃ, ὅταν μάθῃς ὅτι εἶμαι πολὺ εὐχαριστήμενη μαζί σου. Ἡ τελευταία σου ἐπιστολὴ μοῦ ἤρесе πολὺ. Ἐκείνη ἡ ἐπιστολή σου εἰς τὸ μικρὸν νεκροτάφιον τοῦ χωρίου, αἱ πληροφορίαι ἄς ἔλαβες παρὰ τοῦ βοσκῆ περὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀγωνιστοῦ Μητροῦ εἶνε συγκινητικὰ. Ἡ διδασκάλικα τῶν ἐκθέσεων θά εἶνε πιττεύω πολὺ εὐχαριστήμενη μαζί σου. Νά σου κίμω τώρα καὶ μίαν μικρὰν παράκλησιν κρυφὰ κρυφὰ 'ς τ' αὐτὴν; Ἀφίνεις καὶ σου διαφεύγουσιν μερικαὶ ἀνορθογραφίαι, αἱ ὁποῖαι ἀσχημίζουσι τὸ ὄλον, ὅπως κηλίδες μαρμαρίνου ἄγαλμα.

Ὅτι κρηθὶ καταλλήλον θά δημοσιευθῇ, Ν. Α. Κουτσουγιάννην.

Ὡς ἔδωκεν τὸν Παρρασοῦ, καὶ τὰ δυστυχήματα διὰ τοὺς ἀνθρώπους εἶνε τὸ ἀληθὲς κατὰ τὴν φύσιν εἶνε εἰς τὰς αἰτίας περιστάσεις ἡ συμπαθία πρὸς τοὺς δυστυχεῖς καὶ ἡ φιλανθρωπία. Ἐπιστολάς σου λοιπὸν περιμένω μετὰ τὰς ἐξετάσεις.

Ἡ Παπαρούνα, Παπαρούνα! κάμνεῖς σὺ τὴν θυμωμένην ἐνὸς ἐγὼ ἔπρεπε νά ἔχω παράπονα· διατὶ μετὰ τὴν ἀπάντησίν μου δὲν μοῦ ἔγραψες καθόλου; διατὶ δὲν ἔστειλες πλέον λύσεις; διατὶ δὲν ἔστειλες ἄλλας πνευματικὰς ἀσκήσεις ἀφοῦ αὐταὶ δὲν ἦσαν τόσον καλαὶ; ἔ! διατὶ; Ἄν δὲν σε ἀγαποῦσα τόσον πολὺ θά ἤμουν ἀδυσώπητος, καὶ ἂν αὐτὸ τὸ Πουλί τὸ Ντουκερέτο δὲν ἦτο ἡ αἰτία που σ' ἔκαμε νά παραμελήσῃς φίλην που σ' ἔχει τὸ χαϊδεμένο της.

Ἀφ' οὗ ἐπὶ πενταετίαν ἦδη εἶσαι φίλος μου, καλέ μου Μεγάθυμε Κεφαλή, βεβαίως γνωρίζεις ὅτι ἔργα τῶν συνδρομητῶν μου εἶτε πρωτότυπα εἶτε μεταφράσεις δὲν δημοσιεύω κατὰ γενικὸν κανόνα.

Ὡς ἔδωκεν τῆς Αἰγύπτου, γράψε μοι τὰς ἐντυπώσεις τοῦ ταξιδίου σου.

Μετὰ πολλὴν βίαν εἶνε γραμμένη ἡ κομψὴ ἄλλως ἐπιστολή σου, Καθάρᾳ Καρδίᾳ· οὕτε πόθεν μοῦ τὴν στέλλεις γράφεις οὕτε ἡμερομηνίαν.

Καὶ θέλει ἐρώτημα, φίλε Ἀλέξανδρε Πάλλη, ὅτι θά ἐπισκέπτομαι καὶ τὸν φίλον σου ταπεινὰ ἂν μοῦ τὸν συστήσῃς, ὅπως ἐπισκέπτομαι καὶ σὲ καὶ ἄλλους τοὺς ἄλλους φίλους μου; Λοιπὸν τον περιμένω.

Ἄν δὲ ἐδημοσιεύσῃς τὸν στοιχειογράφον σου καὶ τὸ παιδικὸν πνευμά σου, Εὐσταθίου Νόμφη, θά πῆ ὅτι δὲν ἦσαν καλὰ· στείλε μοι λοιπὸν ἄλλα, ἴσως εἶνε καλλίτερα καὶ μοῦ ἀρέσουν.

Εἰς τὴν παράκλησίν σου ἀπαντῶ ὡς ἐξῆς, Μέλλωρ Ναυαρχῆ. Ἐὰν ἦμην βεβαία ὅτι θά

είσπραττετο ποσόν τι ξείον λόγου θά ηνοιγα κατάλογον συνεισφορών υπέρ των σεισμοπαθών...

Όχι, Άγριοιλόβουδόν μου, δεν θέλω μεταφράσεις από το γερμανικόν, είσαι πολύ liebenswürdig...

Καλή είνε ή περιγραφή σου, Άφρικανικέ Πάνθηρ, τό ποιήμα του φίλου σου έχει και καλά...

Βεβαίως, βεβητότατα είσαι δεκτός εις τους διαγωνισμούς, ή Εβαίσθητος Καρδιά, Σου εύχομαι επιτυχίαν εις τας εξετάσεις σου...

Η καλή μου φίλη Πολυένη Ν. Τραπεκλή εκ της Χαλκίδος ήτις έπαθεν εκ των σεισμών μου γράφει...

Έστειλα, Έλλην του Καυκάσου, και μοι βρέλεις 20 καπίκια.

Εύχομαι να περάσουν το ταχύτερον αι άσכולίαι σου και να μου γράψης, Άνδρέε Σουλίστα.

Πόσον ελυπήθην διά την λυπηράν άγγελίαν την όποιαν μου έπεραν ή επιστολή σου Άργεία, Τελέουλλα!

Όθ ά δημοσιευθών με τό ψευδώνυμόν σου, Έραστά της Φύσεως.

Γράψε μου χωρίς άλλο τας εντυπώσεις σου περί των άγωνων του Παναχαϊκού, Έκηθόλε Άπολλων.

Καίρω, Αδελίς, διότι ή θεία σου δια της μικράς κλίσεως της κεφαλής έσώθη από τον κίνδυνον...

Ανάπτυκέ μου εις άλλην επιστολήν ότε τό άτιμόπλοιον δεν θά είνε πλησίον και δεν θά φοβείσαι μήπως δεν προφθάσχη, τας περ Ροθινώνων...

Έγώ ούδέποτε θά σε ήλησημόσω, Εδομοιο Κρίνον, θά είμεθα δια παντός φίλοι!

Ίσα ίσα πολύ εύχαριστούμαι, Χρυσή Πεταλούδα, από τον γραφικόν χαρακτήρα και από τας επιστολάς σου...

Έστειλη από Ν. Άρ. Κουκουριάς 325. Δι' ανταλλαγής ενός γράμματος εκάστης τω κάτωθε λέξων μεθ' ενός άλλου...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ (Δι' λύσεις δεκτά μέχρι της 12 Ιουλίου ε.ε.)

318. Στοιχειόγραφος. Είς όρη και κοιλάδας όπότεν μ' άπατηήσης Έλθέ ες την όροσεράν μου σκίαν ν' άνακαυθήσης.

319. Στοιχειόγραφος. Τού οδοιπόρου σύντροφος τό βάρη του βασταζώ. Όσαι άλλάζω κεφαλές τόσας μορφάς άλλάζω.

320. Αίνεγμα. Ενώδίζεις τ' άρσενικόν μου Και είνε πόλις τό θηλυκόν μου.

321. Πρόβλημα. Γυνή τις χήρα έρωτηθείσα εις ποίαν ήλικίαν απέθανεν ο σύζυγός της άπακρίθη.

322. Παιγνιον. Να άντικαταστάθωσιν οι σταυροί δια γραμμάτων ούτως ώστε να αναγνωσκονται όριζοντίως και κατακόρυφα ζωντάς τά ένόματα επιφανών άνδρών της άρχαιότητος.

ΑΥΣΕΙΣ των πνευματικών ασκήσεων της 7 Μαΐου ε.ε.

208. Επιμύθεια (έπί, μέλι, α). — 209. Ρήμη, βρώμη. — 210. Κυβέλη, κυψέλη. — 211. Παπιάς, πάπας. — 212. Είς την λέξιν πόνος διακρίνομεν τας έξής πέντε άντωνυμίας...

213. Κ. — 214. Ι. Α. Ι. Ε. Α. Ι. Μ. Ο. Σ. Α. Ι. Ε. Ω. Π. Α. Ρ. Ω. Τ. Ι. Σ. Μ. Ε. Ν. Α. Ν. Α. Ρ. Ο. Σ. Ν.

— 215. Είχε 32 δραχμάς. — 216-217. 1. Ηρα, άρ νίβας. 2. Κίμων. — 218-220. 1. Ήρα, άρ δρα, οία, οίκι, οίος, ποίος, πόρος, Πάρις, Χάρις. 2. Λάρος, φάρος, φόρος, ήρος, κύρος, κύθρος, Κύθνος, κύνητος. 3. Μία, μία, ία, οία, δρα, έρα, αύρα, σαύρα. — 221-225. Τη προσθήκη του γράμματος λ σχηματίζονται αι λέξεις: Λαμία, Λύκων, Λοκός, Γάλλος, σάλος. — 228-229. Τη προσθήκη ή συλλαβής μα σχηματίζονται αι λέξεις: μαύρος, άθουρα, μαλακός, μάχαρι. — 230. ΤΑΡΑΣ (1, Κρήτη. 2, Ευρώτας. 3, Ψαρά. 4, Άθηνά. 5, Όρσα). — 231. ΣΩΚΡΑΤΗΣ (1, ΣπίνοΣ. 2, Όφελ. 3, ΚοιάΚ. 4, ΡιτώΡ. 5, Άθηνά. 6, ΤωβίΤ. 7, Ήλακιά. 8, ΣίδηροΣ). — 232. Η πενία και πρὸς τέρους τους άνθρωπος καθίστησιν. — 233. Μέγα κακόν είνε ή μεγάλη πολυτέλεια.

233. Η πενία και πρὸς τέρους τους άνθρωπος καθίστησιν. — 234. Μέγα κακόν είνε ή μεγάλη πολυτέλεια.

235. Η πενία και πρὸς τέρους τους άνθρωπος καθίστησιν. — 236. Μέγα κακόν είνε ή μεγάλη πολυτέλεια.

237. Η πενία και πρὸς τέρους τους άνθρωπος καθίστησιν. — 238. Μέγα κακόν είνε ή μεγάλη πολυτέλεια.

239. Η πενία και πρὸς τέρους τους άνθρωπος καθίστησιν. — 240. Μέγα κακόν είνε ή μεγάλη πολυτέλεια.

241. Η πενία και πρὸς τέρους τους άνθρωπος καθίστησιν. — 242. Μέγα κακόν είνε ή μεγάλη πολυτέλεια.

243. Η πενία και πρὸς τέρους τους άνθρωπος καθίστησιν. — 244. Μέγα κακόν είνε ή μεγάλη πολυτέλεια.

245. Η πενία και πρὸς τέρους τους άνθρωπος καθίστησιν. — 246. Μέγα κακόν είνε ή μεγάλη πολυτέλεια.

247. Η πενία και πρὸς τέρους τους άνθρωπος καθίστησιν. — 248. Μέγα κακόν είνε ή μεγάλη πολυτέλεια.

249. Η πενία και πρὸς τέρους τους άνθρωπος καθίστησιν. — 250. Μέγα κακόν είνε ή μεγάλη πολυτέλεια.

251. Η πενία και πρὸς τέρους τους άνθρωπος καθίστησιν. — 252. Μέγα κακόν είνε ή μεγάλη πολυτέλεια.

253. Η πενία και πρὸς τέρους τους άνθρωπος καθίστησιν. — 254. Μέγα κακόν είνε ή μεγάλη πολυτέλεια.

255. Η πενία και πρὸς τέρους τους άνθρωπος καθίστησιν. — 256. Μέγα κακόν είνε ή μεγάλη πολυτέλεια.

257. Η πενία και πρὸς τέρους τους άνθρωπος καθίστησιν. — 258. Μέγα κακόν είνε ή μεγάλη πολυτέλεια.

259. Η πενία και πρὸς τέρους τους άνθρωπος καθίστησιν. — 260. Μέγα κακόν είνε ή μεγάλη πολυτέλεια.

261. Η πενία και πρὸς τέρους τους άνθρωπος καθίστησιν. — 262. Μέγα κακόν είνε ή μεγάλη πολυτέλεια.

263. Η πενία και πρὸς τέρους τους άνθρωπος καθίστησιν. — 264. Μέγα κακόν είνε ή μεγάλη πολυτέλεια.

265. Η πενία και πρὸς τέρους τους άνθρωπος καθίστησιν. — 266. Μέγα κακόν είνε ή μεγάλη πολυτέλεια.

267. Η πενία και πρὸς τέρους τους άνθρωπος καθίστησιν. — 268. Μέγα κακόν είνε ή μεγάλη πολυτέλεια.

269. Η πενία και πρὸς τέρους τους άνθρωπος καθίστησιν. — 270. Μέγα κακόν είνε ή μεγάλη πολυτέλεια.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικού δραχ. 5. — Έξωτερικού φρ. χρ. 7

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — Τόμ. 1ος. — 18 Έν Άθήναις, τήν 18 Ιουνίου 1894 Έτος 16ον. — Άριθ. 18

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΦΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΤΙΕΡ [Συνέχεια 'Ιδε σελίδα 129]

Καθ' όν χρόνον εγένετο ο διάλογος ούτος, ή Κοραλία εβάδιζε πρός τινα απομεμονωμένην καλύβην του χωρίου...

Φθάσασα εις την καλύβην ή κυρία Μορδάς, ετοποθέτησε τό παιδίον πλησίον του παραθύρου επί των γονάτων της μητρός...

«Συ έδώ, Κοραλία!» ανέκραξε κατάπληκτος. «Ήσουν ακόμη ες τό κρεβάτι και κουρασμένη, όταν βγήκα πρός μιάς ώρας...»

«Ο κ. Μορδάς ήρχετο να διοργανώση μετά του ναύτου ένα θαλάσσιον περίπατον. Ένώ δε συνωμίλει περί αυτής της υποθέσεως, ή σύζυγός του εδιδεν εις τον μικρόν ασθενή, τά κουφέτα, τά όποια τω είχεν υποσχεθή, και εις την μητέρα του οδηγίας τινάς περί της θεραπείας, εύρέθη δ' έτοιμή ταυτοχρόνως με τον σύζυγόν της να επιστρέψη εις την Μανωλίαν.»

«Εβάδιζον βραδέως, όχι μόνον δια να είμποροϋν να συνωμιλοϋν καλλίτερα, αλλά διότι αυτό ήτο τό σύνθημα βάδιση της κ. Μορδάς. Έστρηξετο ναυγελώς επί του βραχιόνος του συντρόφου της, ότε ήχησεν ή δεκάτη. Άπεχωρίσθη τότε αποτόμως αυτού και άλλάζουσα βήμα ανέκραξεν: «Και ή ντομάτες μου;»

«Ή ντομάτες σου; τί θέλεις να πής; ήρώτησεν ο κ. Μορδάς, επιταχύνων μετ' αυτής τό βήμα.

«Ήθελα να κάμω, λέγει, πάντα σήμερα, και επειδή ένόμιζα ότι θα γυρίσω ένωρίς, δεν είπα τίποτε εις τον Άγήνορα...»

«Ήθελα να κάμω, λέγει, πάντα σήμερα, και επειδή ένόμιζα ότι θα γυρίσω ένωρίς, δεν είπα τίποτε εις τον Άγήνορα...»

«Ήθελα να κάμω, λέγει, πάντα σήμερα, και επειδή ένόμιζα ότι θα γυρίσω ένωρίς, δεν είπα τίποτε εις τον Άγήνορα...»

«Ήθελα να κάμω, λέγει, πάντα σήμερα, και επειδή ένόμιζα ότι θα γυρίσω ένωρίς, δεν είπα τίποτε εις τον Άγήνορα...»

«Ήθελα να κάμω, λέγει, πάντα σήμερα, και επειδή ένόμιζα ότι θα γυρίσω ένωρίς, δεν είπα τίποτε εις τον Άγήνορα...»

«Ήθελα να κάμω, λέγει, πάντα σήμερα, και επειδή ένόμιζα ότι θα γυρίσω ένωρίς, δεν είπα τίποτε εις τον Άγήνορα...»

«Ήθελα να κάμω, λέγει, πάντα σήμερα, και επειδή ένόμιζα ότι θα γυρίσω ένωρίς, δεν είπα τίποτε εις τον Άγήνορα...»

«Ήθελα να κάμω, λέγει, πάντα σήμερα, και επειδή ένόμιζα ότι θα γυρίσω ένωρίς, δεν είπα τίποτε εις τον Άγήνορα...»

«Ήθελα να κάμω, λέγει, πάντα σήμερα, και επειδή ένόμιζα ότι θα γυρίσω ένωρίς, δεν είπα τίποτε εις τον Άγήνορα...»

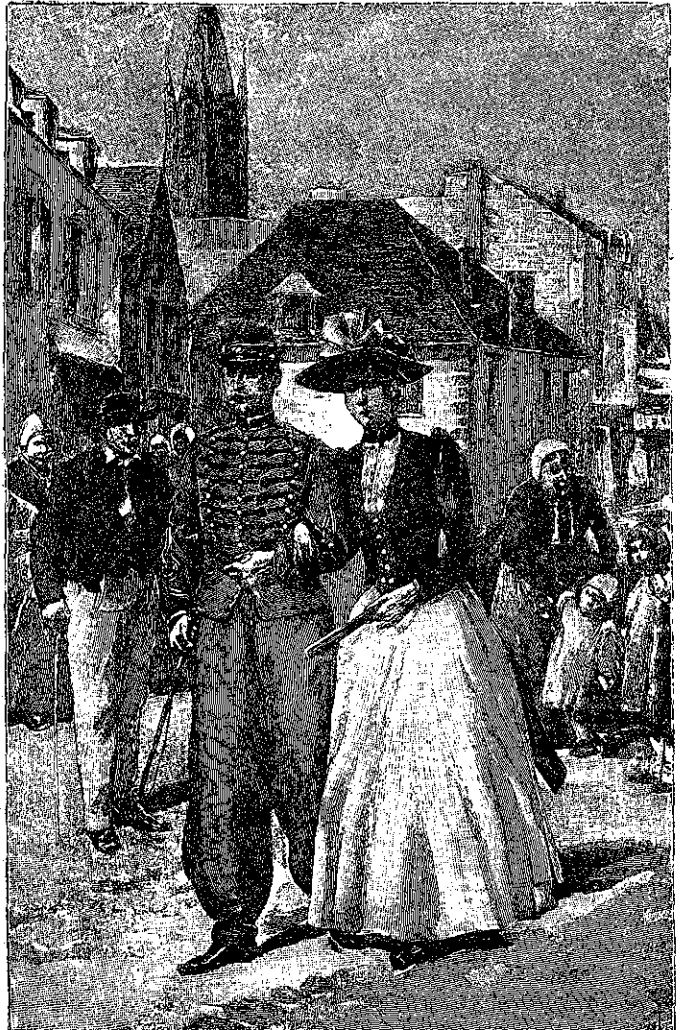
«Ήθελα να κάμω, λέγει, πάντα σήμερα, και επειδή ένόμιζα ότι θα γυρίσω ένωρίς, δεν είπα τίποτε εις τον Άγήνορα...»

«Ήθελα να κάμω, λέγει, πάντα σήμερα, και επειδή ένόμιζα ότι θα γυρίσω ένωρίς, δεν είπα τίποτε εις τον Άγήνορα...»

«Ήθελα να κάμω, λέγει, πάντα σήμερα, και επειδή ένόμιζα ότι θα γυρίσω ένωρίς, δεν είπα τίποτε εις τον Άγήνορα...»

«Ήθελα να κάμω, λέγει, πάντα σήμερα, και επειδή ένόμιζα ότι θα γυρίσω ένωρίς, δεν είπα τίποτε εις τον Άγήνορα...»

«Ήθελα να κάμω, λέγει, πάντα σήμερα, και επειδή ένόμιζα ότι θα γυρίσω ένωρίς, δεν είπα τίποτε εις τον Άγήνορα...»

«Εύτυχής και υπερήφανος ήτο ή Λουκία έξερχομένη μετά του αδελφού της» (Σελ. 139, στήλ. 6.)

Τό αντίτιμον των συνδρομών αποστέλλεται κατ' εύθειαν πρός τον κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, εκδότην της Διαπλάσεως των Παιδών, εις Άθήνας, δια ταχυδρομικών επιταγών, χρονομημάτων παντός Κράτους, χρυσού, τοκομεριδίων, συναλλαγματικών έντός συστημένης επιστολής. Ποσά μικρότερα των 5 Παράκονα περί μη λήψως φύλλον γινόμενα μετά παρελθόντων δεκατηνήμερου τό ποσό από της εκδόσεως των ετών απαράδεκτα.